

Foto: Archiv biskupství (2017)

Betémské světlo 2018 hoří

Pokoj ve mně – pokoj s tebou

Betémské světlo (německy ORF-Friedenslicht aus Bethlehem, slovensky Betlehemské svetlo, polsky Betlejemskie Światło Pokoju, anglicky Peace Light of Bethlehem nebo Peace Light from Bethlehem, francouzsky Lumière de Bethléem, italsky Luce della Pace da Betlemme) je plamínek zapalovaný každoročně před Vánoci v betlémské jeskyni, v níž se podle tradice narodil Ježíš Kristus, a rozvážený skauty do řady míst v mnoha evropských a také několika amerických zemích. Zpravidla bývá nejprve letecky dopraven do Vídně, odkud se dále šíří většinou po železnici.

V letošním roce zapálil v jeskyni narození Ježíše plamen Betlémského světla ve středu 28. 11. 2018 jedenáctiletý Nicklas Lehner, který zmínil, že byl překvapen velikostí jeskyně.

Z fotografií vypadá tato jeskyně větší, než ve skutečnosti je.

Na druhou stranu ovšem Niklas říká, že „mír začíná v malém měřítku“, takže velikost jeskyně souzní s tímto názorem.

OBSAH

Úvodník

Úvodní slovo Mons. Jana Baxanta 3

Duchovní slovo

Adventní slovo Mons. Martina Davidka 4

Představujeme

Seznam vánočních bohoslužeb v diecézi 5

Vánoční Moravská hvězda 7

Heraldika

Nové vikariátní znaky 8

Skauti v diecézi

Skauti Evropy v Litoměřicích 10

Události

Kalendárium - prosinec 11

Příběhy svatých

Svatá Barbora 12

Výročí

10. výročí úmrtí Jaroslava Macka 13

Představujeme knihy

750 let kapituly 14

Ut videam 14

Jezuliatko přicházka 14

Biblické příběhy

Příběhy apoštolského vyznání víry 15

Zprávy

Zprávy z diecéze 16

Charita

Charita Česká republika 18

Farní charita Litoměřice 19

Pozvánky

Knižní nabídka a pozvánky 20

Fotogalerie

Ohlédnutí za událostmi měsíce 23

Na obálce:

Zapálení svíce
na adventním věnci
v Biskupském
pivovaru
v Litoměřicích

Foto:

Dominik Faustus

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
23. ročník • 5. číslo • 30 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Úvodní slovo

Drazí bratři a sestry,

milí a věrní čitatelé a podporovatelé našeho diecézního časopisu Zdislava,

každoročně se jeden rok uzavírá snad nejkrásnějšími svátky, u nás uznávanými všemi lidmi bez rozdílu, Vánocemi. Připomínka narození Ježíše Krista, ale i Jeho druhého příchodu, završí i tento letošní rok. Liturgické slavení vánočních svátků má jednu velkou výhodu. Překlene dva občanské roky: starý propojí s novým, neboť vánoční liturgické období začíná v závěru roku starého a končí již v roce novém. Rád bych Vám připomněl ještě pro dovršující se rok, že by nemělo být naší největší starostí co všechno svým druhým za dárky přichystáme, když první Vánoce byly tak skromné a prosté. Mnohem zásadnější je otázka, kolik obětavé lásky a velkorysé pozornosti věnujeme všem lidem, samozřejmě především těm nejbližším, kolik péče a námahy vynaložíme pro to, aby se Kristovo evangelium skutečně šířilo. Pro rok nový bych Vaši pozornost upnul k události 30 let staré, a přece pro naši litoměřickou diecézi a pro časopis Zdislava a její čitatele tak aktuální. V roce 2019, v měsíci listopadu, uplynou tři desítky let od kanonizace sv. Zdislavy, bez přehánění spjaté se znovunabytím lidské důstojnosti a svobody v naší vlasti. Po třiceti letech zvláště zde, v našem pastoračním terénu, stále více začínáme chápat a snad si i osvojovat závazek a povinnost evangelizace a misie duchovně obnovit a oživit všechna prostředí, ve kterých se dostáváme do blízkosti našich bližních, resp. všech obyvatel diecéze. Prožívání křesťanského života není nic snadného, ale současně ani nic nesnadného. Když svatý papež Jan Pavel II. před 30. lety v Římě kanonizoval evangelizátorku a misionářku, rodačku z Křižanova a patronku litoměřické diecéze, měl jistě na mysli právě nadčasovou výzvu sv. Zdislavy, jejíž hrob se již po staletí nachází v kryptě baziliky sv. Vavřince v Jablonném v Podještědí, totiž: nechávat se nejprve prostoupit Kristovým evangeliem, zatoužit po sebeevangelizaci a následně s misijním zápalem jít mezi lidi. Sv. Zdislava nikdy netvrdila, že už všechno ví, že všechno pochopila a že dosáhla konce cesty křesťanské dokonalosti. Nezapomínala na často zapomínané upřímné doznání, že není mistryní, ale žákyní. Svůj život chápala jako službu. Chtěla být a skutečně byla služebnicí: v rodině, mezi nemocnými, opuštěnými, odstrčenými a trpícími. Žila v době a v prostředí až nápadně podobné době a prostředí našemu: v naší litoměřické diecézi žije mnoho těch, kteří o Kristu ještě nikdy nic přívětivého neslyšeli. Někteří z nich zájem mají a ptají se. Proto evangelizace a misie sv. Zdislavy měla i další tvář: nikoliv ihned chtít oslovovat druhé, ale nejprve jim obětavě naslouchat. Nevykonávat náboženskou propagandu, ale ochotně, trpělivě, pokorně a inteligentně Kristovy pravdy vysvětlovat s tím, že každá křesťanská evangelizace má své viditelné rysy v životech samotných křesťanů.

S poděkováním za Vaše křesťanské svědectví v prostředí dosti odcizeném Pánu Bohu, s vděčným díkem za jakoukoliv obět' a modlitbu ve prospěch nových kněžských povolání a zdravých rodin, Vás všechny v závěru roku 2018 v Kristu zdravím a pro nový rok 2019, na přímělu Panny Marie a sv. Zdislavy, Vám a Vaším rodinám především žehnám ve jménu + Otce i + Syna i + Ducha svatého.

Váš + Jan

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi...

V předvánoční době je dobré si připomenout mešní texty z Narození Páně. Textů z vigilie se užívá večer 24. prosince buď před prvními nešporami, anebo po nich. Pro vigilií a tři mše o slavnosti Narození Páně jsou lekce prorocké i ostatní vybrány tak, aby odpovídaly římské tradici. Co se týče vigilie, slyšíme při mši Matoušovo evangelium (1,1-25), které začíná Ježíšovým rodokmenem a vrcholí narozením Ježíše Krista, syna Davidova.

Evangelium při mši svaté v noci je z Lukášova evangelia (2,1-14):

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města.

Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska, do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal

zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu.

Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plénky a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo.

V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete dítěátko zavinuté do plénky a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha:

„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení.“

Mše svatá za svítání v evangeliu podle Lukáše (2,15-20) mluví o pastýřích, kteří našli Marii a Josefa i dítěátko, a pro se jí také někdy říká „pastýřská“.

A konečně mše svatá ze slavnosti Narození Páně, která se slouží ve dne, nám předkládá evangelium podle Jana (1,1-18), kde se mluví o tom, že Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Je velká škoda, že se mnozí účastníci bohoslužeb koncentrují jen na prožití jedné ze mší svatých ze slavnosti Narození Páně a často nevidí, pro vánoční shon, událost příchodu Božího v širším kontextu, tak jak nám ji předkládá liturgie. Lze přát čtenářům Zdislavy, aby se jim to letos třeba trochu více podařilo a jejich radost z narození Krista byla plnější.

S přáním požehnaných Vánoc i nového roku

Mons. Martin Davídek

Betlém v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích

Bohoslužby v litoměřické diecézi na Štědrý den

Časy dalších bohoslužeb v období od Vánoc až do Nového roku lze nalézt na webu litoměřické diecéze www.dltm.cz v sekci: „Diecézní katalog“, proklik: „Bohoslužby“.

Město	Název kostela	Čas	Poznámka
Bakov nad Jizerou Kosmonosy	sv. Bartoloměje Povýšení sv. Kříže	22.00 hod. 15.00 hod.	
Benešov nad Ploučnicí	Narození Panny Marie	22.00 hod.	
Bělá pod Bezdězem Bezděz	Povýšení sv. Kříže	22.00 hod.	
Katusice	sv. Jiljí	24.00 hod.	
Bílina Hradiště	Nanebevzetí Panny Marie	20.30 hod.	
Želenice	sv. Petra a Pavla	14.30; 24.00 hod.	pro rodiny s dětmi
Mukov	sv. Vavřince	16.00 hod.	
Bozkov Zlatá Olešnice	sv. Václava	20.00 hod.	
Paseky nad Jizerou	sv. Prokopa	22.00 hod.	
Cvikov Krompach	Navštívení Panny Marie	24.00 hod.	se sborem
Kunratice u Cvikova	sv. Martina	20.00 hod.	
Česká Kamenice Kytlice	sv. Václava	22.00 hod.	
Český Dub Hodkovice n. Mohelkou	sv. Alžběty Uherské	20.00 hod.	
Jeřmanice	14. svatých pomocníků	16.00 hod.	
Vlastibořice	Povýšení sv. Kříže	20.30 hod.	
Dobruška Dobruška	sv. Jakuba	24.00 hod.	
Doksany Bohušovice	sv. Antonína	24.00 hod.	
Brozany n. Ohří	Ducha sv.	24.00 hod.	
Doksy Frydlant	sv. Prokopa	22.00 hod.	
Frydlant Hejnice	sv. Anny	14.00 hod.	
Raspenava	sv. Kateřiny Alexandrijské	16.00 hod.	
Mníšek u Liberce	sv. Bartoloměje	24.00 hod.	
Hrádek nad Nisou Chrastava	Narození Panny Marie	24.00 hod.	
Bílý Kostel nad Nisou	sv. Prokopa a Mikuláše	22.00 hod.	
Chomutov Chomutov	sv. Gotharda	22.00 hod.	„Půlnoční zpívání“
Droužkovice	sv. Bartoloměje	17.00 hod.	
Místo	sv. Bartoloměje	17.00 hod.	
Jablonec nad Nisou Rychnov u Jablonce n. N.	Nalezení sv. Kříže	16.00; 24.00 hod.	16.00 hod. - mše sv. pro rodiny s dětmi
Rádlo	Navštívení Panny Marie	24.00 hod.	Rybova mše vánoční
Lučany n. Nisou	Nanebevzetí Panny Marie	21.00 hod.	
Jablonné v Podještědí Jítrava	Sv. Mikuláše	15.00 hod.	
Rynoltice	sv. Bartoloměje	20.00 hod.	zpívá chrámový sbor
Zdislava	sv. Vavřince	22.00 hod.	
Jezvė Jirkov	Sv. Mikuláše	15.00 hod.	
Strupčice	Nanebevzetí Panny Marie	16.00 hod.	16.00 hod. - mše sv. pro děti a mládež s vánoční hrou
Jiřetín pod Jedlovou Krásná Lípa	sv. Barbory	16.00 hod.	
Chřibská	sv. Mikuláše	21.00 hod.	
Krupka Osek	Nejsvětější Trojice	22.00 hod.	
Duchcov	Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	16.00; 24.00 hod.	16.00 hod. - mše sv. pro rodiny s dětmi
Mariánské Radčice	sv. Václava	16.00; 24.00 hod.	
Lenešice Levín	Nejsvětější Trojice	22.00 hod.	
Libáň Bystřice	Navštívení Panny Marie	16.00 hod.	
Liberec - Rochlice Liberec - Hanychov	sv. Vavřince a sv. Zdislavy	24.00 hod.	
Liběšice u Žatce Touchořice	sv. Pankárce	16.00 hod.	
Hřivice	sv. Barbory	22.00 hod.	bohoslužba slova
Želeč	sv. Jana Křtitele	23.00 hod.	24.00 hod. - Rybova mše vánoční
Litoměřice Terežín	sv. Vavřince	24.00 hod.	
Velké Žemoseky	sv. Jiljí	24.00 hod.	
Libochovany	sv. Václava	22.00 hod.	
Litoměřice Litvínov	Nejsv. Trojice	24.00 hod.	
Horní Jiřetín	sv. Marie Magdalény	19.00 hod.	
Brandov	sv. Jiří	16.00 hod.	
	bazilika Panny Marie Bolestné	17.00 hod.	
	Nanebevzetí Panny Marie	18.30 hod.	bohoslužba slova
	kaple sv. Barbory	18.30 hod.	
	Panny Marie Bolestné	18.30 hod.	
	sv. Šimona a Judy	24.00 hod.	
	Povýšení sv. Kříže	16.00 hod.	celebruje Mons. Martin Davídek
	Seslání Ducha Svatého	22.00 hod.	
	Narození Panny Marie	16.00 hod.	pro rodiny s dětmi
	sv. Jana Křtitele	22.00 hod.	
	sv. Bonifáce	16.00 hod.	
	sv. Martina a Navštívení P. Marie	24.00 hod.	
	Nanebevzetí Panny Marie	22.00 hod.	
	sv. Jakuba	20.00 hod.	
	Sv. Mikuláše	15.00 hod.	
	Všech Svatých	16.00 hod.	v 16.00 hod. celebruje Mons. Jan Baxant
	Vzkříšení Páně	21.30 hod.	
	sv. Mikuláše	21.30 hod.	
	Narození Panny Marie	23.00 hod.	
	katedrála sv. Štěpána	24.00 hod.	
	sv. Michaela Archanděla	21.00 hod.	
	Nanebevzetí Panny Marie	16.00 hod.	bohoslužba slova
	sv. Michaela Archanděla	22.30 hod.	

Město	Název kostela	Čas	Poznámka
Louny	sv. Mikuláše	22.00 hod.	se sborem bohoslužba slova
Čítoliby	sv. Jakuba apoštola	15.00 hod.	
Černčice	sv. Vavřince	16.00 hod.	
Dobroměřice	sv. Matouše	20.30 hod.	
Dolní Ročov	Panny Marie	23.00 hod.	
Lovosice	sv. Václava	24.00 hod.	se sborem
Velemín	sv. Martina	20.00 hod.	
Medvědice	sv. Kateřiny Alexandrijské	22.00 hod.	
Prackovice nad Labem	sv. Matouše	15.00 hod.	
Mcely	sv. Václava	16.00 hod.	bohoslužba slova
Rožďalovice	sv. Havla	24.00 hod.	
Křinec	sv. Jiljí	22.00 hod.	
Hrubý Jeseník	sv. Václava	24.00 hod.	
Mělník	sv. Petra a Pavla	16.00; 24.00 hod.	
Vysoká u Mělníka	sv. Václava	22.00 hod.	16.00 hod. - mše sv. pro rodiny s dětmi
Záboří	Narození Panny Marie	22.00 hod.	
Mladá Boleslav	Nanebevzetí Panny Marie	16.00; 24.00 hod.	
Vinec	Sv. Mikuláše	21.00 hod.	pro rodiny s dětmi
Plazy	sv. Šimona a Judy	14.30 hod.	
Bezano	sv. Petra a Pavla	24.00 hod.	
Most	sv. Václava	16.00 hod.	
Lužice	sv. Augustína	21.00 hod.	
Bečov	sv. Jiljí	22.00 hod.	
Vtelno u Mostu	Povýšení sv. Kříže	24.00 hod.	
Mšeno	sv. Martina	21.00 hod.	
Kadlín	sv. Jakuba Staršího	16.00 hod.	
Novosedlice	sv. Valentina	16.00 hod.	
Dubí	Neposkvrněného Početí P. Marie	21.00 hod.	
Nový Bor	Nanebevzetí Panny Marie	24.00 hod.	
Polevsko	Nejsvětější Trojice	16.00 hod.	
Kamenický Šenov	Narození sv. Jana Křtitele	22.00 hod.	
Podbořany	sv. Petra a Pavla	21.00 hod.	
Kryry	kaple na faře	15.00 hod.	s účastí sboru
Postoloprty	Nanebevzetí Panny Marie	16.00 hod.	bohoslužba slova
Raná	Všech Svatých	21.00 hod.	
Příchovice	sv. Víta	24.00 hod.	
Desná	Nanebevzetí Panny Marie	22.30 hod.	
Horní Polubný	Narození sv. Jana Křtitele	21.00 hod.	
Semily	sv. Petra a Pavla	16.00; 24.00 hod.	
Chuchelna	sv. Antonína	14.30 hod.	
Roprachtice	Nejsvětější Trojice	16.30 hod.	
Sobotka	sv. Máří Magdalény	22.00 hod.	
Dolní Bousov	sv. Kateřiny	16.00 hod.	
Srbská Kamenice	sv. Václava	22.30 hod.	
Jeříchovice	sv. Jana Nepomuckého	16.00 hod.	
Mařenice	sv. Máří Magdalény	21.00 hod.	
Arnoltice	farní kaple	20.00 hod.	
Malá Bukovina	sv. Václava	21.00 hod.	
Horní Prysk	sv. Petra a Pavla	22.30 hod.	
Růžová	sv. Petra a Pavla	24.00 hod.	
Markvartice	sv. Martina	24.00 hod.	
Šumburk nad Desnou	sv. Františka z Assisi	17.00 hod.	
Velké Hamry	sv. Václava	20.00 hod.	
Albrechtice v Jiz. Horách	sv. Františka z Pauly	22.00 hod.	
Horní Maxov	Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	24.00 hod.	
Tatobity	sv. Vavřince	21.00 hod.	
Teplice - děkanství	sv. Jana Křtitele	24.00 hod.	
Teplice - Trnovany	Božského Srdce Páně	16.00 hod.	bohoslužba slova pro rodiny s dětmi
Teplice - Šanov	sv. Alžběty Uherské	24.00 hod.	
Kostomlaty pod Milešovkou	sv. Vavřince	17.00 hod.	bohoslužba slova
Světec u Bíliny	sv. Jakuba Staršího	22.00 hod.	
Modlany	sv. Apolináře	24.00 hod.	
Turnov	sv. Mikuláše	16.00 hod.	pro rodiny s dětmi
Ústí nad Labem	Nanebevzetí Panny Marie	16.00; 23.00 hod.	
Tisá	sv. Anny	23.00 hod.	16.00 hod. - mše sv. pro rodiny s dětmi
Arnultovice	Všech Svatých	21.30 hod.	
Chlumec	sv. Havla	21.30 hod.	
Petrovice	sv. Mikuláše	23.00 hod.	
Ústí nad Labem - Střekov	Nejsvětější Trojice	16.00 hod.	bohoslužba slova bohoslužba slova bohoslužba slova bohoslužba slova
Mojžíř	sv. Šimona a Judy	22.00 hod.	
Krásné Březno	sv. Floriána	14.00 hod.	
Povrly	Navštívení Panny Marie	22.00 hod.	
Roztoky	Narození Jana Křtitele	14.00 hod.	
Církvice	Nanebevzetí Panny Marie	16.00 hod.	
Svádov	sv. Jakuba	20.00 hod.	
Valtířov	sv. Václava	20.00 hod.	
Zubrnice	sv. Máří Magdalény	24.00 hod.	
Vratislavice nad Nisou	Kaple vzkříšení	16.00; 22.00 hod.	
Vysoké nad Jizerou	sv. Kateřiny Alexandrijské	24.00 hod.	
Žatec	Nanebevzetí Panny Marie	16.00 hod.	
Čeradice	Andělů strážných	21.00 hod.	bohoslužba slova

VÁNOČNÍ MORAVSKÁ HVĚZDA

Neznám člověka, který by neměl rád vánoční dny, jež jsou bezesporu pro mnohé z nás svátky odpočinku, nejbližší rodinné pohody, zbožného liturgického rozjímání, ale především nevýslovné radosti z toho, že se nám narodil Spasitel světa, Kristus Pán. Dobře víme, že lidský život je provázen rozličnými gesty a symboly, které vytvářejí nádhernou mozaiku naší celoživotní pouti směřující k věčnosti. Zrovna tak je tomu o Vánocích, které jsou jakousi kořálkou národních, dlouholetých zbožných tradic a zvyků, jež jsme s úctou a vděčností přijali od našich vzácných předků. Jak v této chvíli nevzpomenout na známou vánoční hvězdu, připomínající nám vzácné betlémské události, která v dnešní době okrašluje naše historicky nazdobené chrámy, města a vesnice, ale také domácí příbytky?

I proto bych rád na tomto místě všem milým a pozorným čtenářům objasnil jeden příběh týkající se zrovna tohoto vánočního symbolu, který už po mnoho let nese název vánoční Moravská hvězda, jejíž původ nacházíme v historických kořenech evangelického prostředí. Z minulých a pro mnohé nelehkých dějinných událostí víme, že Moravské bratry (součást Jednoty bratrské), jak se jim do dnes říká, provázela, a to zvláště po bitvě na Bílé hoře (8. listopadu 1620) nesnadná léta. V roce 1722 jim hrabě Mikuláš Ludvík ze Zinzendorfu na svých pozemcích umožnil založit malou vesničku Herrnhut (česky Ochranov), která se brzy stala centrem protestantských uprchlíků z Čech a především z Moravy, a to i prostřednictvím nově zakládaných církevních škol. Právě tam české a moravské děti za asistence svých učitelů začaly vytvářet první papírové modely hvězd, které posílaly svým emigrovaným příbuzným do Spojených států coby vzpomínku na domovinu. Následně se o této dekorativní hvězdě slyšíme kolem roku 1747, kdy tyto barevné nebeské symboly svítily v oknech budov moravské komunity, kterou vedl pan Haag v USA. Oficiální, tj. první doložená zpráva o výrobě a použití Moravské hvězdy pochází z roku 1821, kdy studenti z moravské chlapecké školy v Niesky v Německu vytvořili papírové hvězdy se sto deseti cípy za účelem dekorativního osvětlení školní budovy při výročí jejího založení. Z toho můžeme popravdě vyvodit, že zpočátku tyto hvězdy neměly s vánočními událostmi nic společného. To se změnilo v roce 1856, kdy Hermann Bourquin, bývalý žák ze školy v Niesky, použil poprvé dekorativní hvězdu pro vánoční účely. Netrvalo dlouho a Moravská hvězda, jak se jí začalo přezdívat, se koncem devatenáctého století rychle šířila po celé moravské komunitě nejen v domácnostech a v německých chrámech, ale také v oblastech severní Ameriky, jak bylo naznačeno výše.

Dnes tuto známou hvězdu (vyrábí se z různých materiálů a má převážně 26 cípů) můžeme objevit i v některých oblastech Skandinávie, Surinamu, Labradoru, nebo dokonce v jižní nebo východní Africe. Je velmi milé, že po ote-

vření hranic v roce 1989 se tento vánoční (adventní) symbol vrátil „domů“, kde i občané České republiky tak mají možnost navrátit se ke svým křesťanským kořenům. Pro praktikujícího věřícího člověka je pochopitelné, že na dekorativních ozdobách se podstata Vánoc nezakládá, ovšem i tento betlémský symbol vypovídá o tom, jak smýšlí naše mnohdy hledající srdce. Snad právě tato Moravská hvězda, která právě o Vánocích rozzáří naše příbytky, nám lépe ukáže tu nejspравnější cestu, a to i podle vzoru třech mudrců vedoucí právě k zrozenému Mesiáši světa (srov. Jan 14,6). Vždyť v pestrobarevnosti hvězdy rozpoznáváme, jak je svět úžasně organicky vytvořen do celé své krásy, ze které číší světlo, ale také teplo nového života, které není v nikom jiném než v Ježíši Kristu (srov. Jan 8,12). Možná právě o Vánocích je ten nesprávnější čas stát se vskutku malým, nepatrným dítětem, a tím pádem uvěřit v zážrak Božího zjevení přinášející milost nebeské záchrany. Je zajímavé, že právě tuto Moravskou hvězdu „objevily“ zrovna děti, jako by tím chtěly ukázat, že právě jim a lidem podobajícím se jejich smýšlení bude patřit, dle příslibu Syna člověka, nebeské království (srov. Mt 18,3).

Rád bych na tomto místě uvedl pro mou duši neustále živý příběh, který jsem prožil před několika léty o Vánocích v moravském Rajhradě, nedaleko Brna. V místním hospici svatého Josefa jsem navštívil svého umírajícího kamaráda, který zrovna ve své nevléčitelné, bolestné nemoci o vánočním čase duchovním způsobem našel smysl svého života. V malém pokoji, kde tehdy sám ležel, byl v rohu umělý stromček na kterém visela jediná dekorativní ozdoba v podobě právě zmínované Moravské hvězdy.

Bylo nemožné si jí nevšimnout, již jenom proto, že byla jedinou ozdobou ozařující nejen stromček, ale i celou nevelkou místnost. Vlastně tím nejvzácnějším pokladem byl můj kamarád Martin a jeho nesmrtelná duše, upínající svůj neustálý pohled zrovna na tuto hvězdu, v níž rozpoznával svého jediného Spasitele. Tehdy jsem jasně pochopil, že mnou připravená slova křesťanské útěchy jsou pro tohoto Bohem omilostněného člověka již téměř zbytečná. Jeho protrpčené, tiché svědectví naplněné nadějí z blízkého setkání s betlémským Dítětem bylo pro mě obrovskou evangelizační školou života. Jsem přesvědčen, že právě tato hvězda, která byla bezesporu propojena s jeho čistou duší, mu rozzářila poslední cestu vedoucí právě do náruče milujícího Ježíše, když za několik dní na to zemřel. Právě těžké utrpení v jeho nevléčitelné nemoci z něho udělalo důvěřujícího Boží dítě hledající a následně přijímající světlo a teplo vyzařující z jediné jediné, té nejpravější nebeské hvězdy, ukazující především na Krále všech králů (srov. Mt 2,2). A nejen ukazující, ale především toužící se klanět Tomu, kterého nade všechno miloval už na tomto světě!

Pevně věřím, že tyto řádky o vánoční hvězdě pocházející od křesťanů původem převážně ze starobylé a vzácné Moravy nám nebudou jen prestižní záležitostí nebo reklamní propagandou k vylepšení našich vánočních výzdob. V souvislosti se svědectvím umírajícího Martina otevřeme i my svá tolikrát neklidná srdce a i prostřednictvím vánočního nebeského „znamení“ necháme prosvítit hlubiny našich životů. Pak tyto příběhy zcela jistě nebudou prázdné. Kéž by každé slovo (semínka našich dobrých úmyslů) zapadlo do orné půdy našich duší, podobně, jako čteme v Ježíšově podobenství, a tak přinášelo k Jeho cti a slávě co největší užitek (srov. Mt 13,8). Kéž se tak i stane.

ThDr. Prokop Patrik Maturkanič, PhD.

citované zdroje: moravskahvezda.eu

Kodifikace diecézního znaku a nové znaky vikariátů

Znak litoměřické diecéze či správněji Biskupství litoměřického (užívaný však obvykle jako označení celé diecéze) je zřejmě čtenářům Zdislavy důvěrně známý a onen modrý štít s bíle (v heraldice však správně stříbrně) a červeně čtvrceným křížem je obecně vnímán jako staré heraldické znamení. Avšak zdání klame. Na rozdíl od Arcibiskupství pražského, jehož znak je již středověkého původu, Biskupství litoměřické tímto znakem disponuje nanejvýš 70 let.

Historicky totiž žádný diecézní znak neexistoval. Biskupové užívali, a to zejména na pečetích a později razítkách, své rodové erby či osobní znaky doplněné nezbytnými honosnými kusy (berla, procesní kříž, mitra, klobouk se štrápci). Nebyla to situace zdaleka výjimečná, obdobné zvyklosti panovaly např. v královéhradecké diecézi.

Ustanovení diecézního znaku je zřejmě spojeno až s počátkem episkopátu Štěpána Trochty. Již při jeho intronizaci visel nad biskupským stolcem v litoměřické katedrále jeho osobní znak, v jehož prvním a čtvrtém poli byl vyobrazen onen současný diecézní znak. Jeho symbolika bývá obvykle vykládána jako spojení nejtypičtějšího křesťanského symbolu – kříže – s barvami české, resp. československé trikolóry. Není však vyloučeno, že se mohlo jednat o návaznost na barvy užité ve znacích předchozích litoměřických biskupů.

Ustanovení tohoto nového znaku oficiálním znakem biskupství, resp. diecéze se však neuskutečnilo, ačkoliv je pravděpodobné, že jej tak Štěpán Trochta i autor znaku Eduard Štorm zamýšleli. Obecně byl ovšem během Trochtova episkopátu užíván nanejvýš jeho osobní znak. K samostatnému užívání diecézního znaku nedošlo ani v dobách sedisvakance (1951–1968 a 1974–1989).

Koncept Trochtova osobního znaku využil po svém ustanovení litoměřickým biskupem pro svůj osobní znak i Josef Koukl. Autor jeho znaku, známý církevní heraldik Pavel R. Pokorný, vytvořil v roce 1990 také samostatný znak diecéze v jeho dnes obvykle užívané podobě. Označování Biskupství litoměřického resp. litoměřické diecéze tímto znakem se stalo natolik běžným a postupem času také tradičním, že i další biskupové jej zcela samozřejmě použili ve svých osobních znacích. K jeho oficiální kodifikaci však došlo až v listopadu letošního roku.

Zároveň s tím byly vytvořeny a ustanoveny také zcela nové vikariátní znaky. Rovněž vikariáty totiž historicky nedisponovaly žádnými vlastními znaky. Za episkopátu Ferdinanda Kindermanna von Schulstein (1790–1801) se začala užívat razítka, v jejichž poli byl znak tehdejšího biskupa a v opisu název vikariátu. Po odchodu Josefa Hurdálka z biskupského úřadu v roce 1822 však k žád-

LITOMĚŘICKÁ DIECÉZE

né další změně nedošlo, a tak nesla vikariátní razítka až do poloviny 20. století v poli jeho osobní znak – prostý latinský kříž. V následujících desetiletích pak byla podoba s vikariátními razítkem až takřka neuvěřitelným způsobem rozvolněna.

V 80. letech 20. století byl slovenským církevním heraldikem Zdenkem G. Alexym vytvořen zcela nový vikariátní znak turnovského vikariátu, který využil celku diecézního znaku (tehdy ještě stále jen „zvykově“ a spíše okrajově využívaného), k němuž byly vpravo (heraldicky – tedy z vnějšího pohledu vlevo) vloženy tři zlaté mince odkazující na svatomikulášské patrocinium děkanského kostela v Turnově. Užívání tohoto znaku však bylo spíše proměnlivé, ačkoliv byl později plně využit jako součást znaků četných farností turnovského vikariátu, které pocházely rovněž z dílny Zdenka G. Alexyho.

V návaznosti na tuto koncepci a podle návrhů vzešlých z biskupství vytvořil heraldik Tomáš Urban nové znaky ostatních vikariátů litoměřické diecéze, které byly definitivně ustanoveny v listopadu 2018. Znak každého vikariátu je tak vždy tvořen diecézním znakem doplněným symbolem odkazujícím na obvykle významné kostely či světce daného vikariátu.

Českolipský vikariát – Ivce (odkaz na sv. Zdislavu, která se pro-

vdala do rodu Markvarticů, jejichž znakem byla právě Ivce)

Děčinský vikariát – latinský kříž (odkaz na patrocinium děkanského kostela v Děčíně a rovněž na unikátní soubor křížových cest na Šluknovsku)

Krušnohorský vikariát – lilie (symbol Panny Marie odkazuje na množství mariánských poutních míst ve vikariátu /Květnov, Horní Jiřetín, Březno u Chomutova/ i významných kostelů s tímto zasvěcením /Most, Chomutov/)

Liberecký vikariát – hůl sv. Antonína Velikého a berla (odkaz na patrocinium libereckého arciděkanského kostela a právo pontifikálií, jímž disponovali tamní arciděkani)

Litoměřický vikariát – věnec (odkaz na sv. Štěpána prvomučedníka, patrona katedrály, neboť *stefanos* je řecky věnec)

Lounský vikariát – půlměsíc a hvězda (půlměsíc je odkazem na město Louny /luna/; zároveň jsou měsíc i hvězda symboly Panny Marie, připomínající mariánská poutní místa ve vikariátu /Liběšice u Žatce, Dolní Ročov/ či patrocinium děkanského kostela v Žatci)

Mladoboleslavský vikariát – knížecí koruna (odkaz na sv. Ludmilu pocházející z Mělníka)

Teplický vikariát – hlava sv. Jana Křtitele (odkaz na patrocinium děkanského kostela v Teplících, zároveň je také připomínkou na uchovávání relikviáře s ostatky tohoto světce v osekém klášteře)

Turnovský vikariát – tři mince (odkaz na svatomikulášské patrocinium děkanského kostela v Turnově)

Ústecký vikariát – růže (odkazuje na mariánské patrocinium arciděkanského kostela v Ústí nad Labem a zároveň připomíná i druhý tamní kostel sv. Vojtěcha, neboť růže bývá považována za domnělý znak Slavíkovců)

Mgr. Martin Barus

ČESKOLIPSKÝ VIKARIÁT

DĚČÍNSKÝ VIKARIÁT

KRUŠNOHORSKÝ VIKARIÁT

LIBERECKÝ VIKARIÁT

LITOMĚŘICKÝ VIKARIÁT

LOUNSKÝ VIKARIÁT

MLADOBOLESLAVSKÝ VIKARIÁT

TEPLICKÝ VIKARIÁT

TURNOVSKÝ VIKARIÁT

ÚSTECKÝ VIKARIÁT

Skauti Evropy v Litoměřicích se těší rozvoji!

Víte, že v Litoměřicích jsou Skauti Evropy? Ano, a je jich čím dál více!

Již řadu let zde totiž funguje skautské středisko sv. Štěpána, v němž se sdružují chlapecké šestky vlčat, družiny skautů a roveří. Skautská myšlenka se v Litoměřicích rozhořela v roce 2011, kdy Vojtěch Alexa dal dohromady jeho první členy do skautské družiny. Po několika letech fungování družiny se podařilo pro myšlenku skautingu získat několik otců od rodin a ve středisku vznikla i smečka vlčat. V současnosti středisko vede Martin Münster, oddíl skautů Antonín Štěpanovský a smečku vlčat Josef Průša.

Nově v Litoměřicích zakládáme dívčí skautské středisko sv. Anežky České, v němž se postupně začínají sdružovat skautky a vlčata. Mladší dívky již během letošního roku začaly v oddíle vlčat svůj první tábor a řadu dalších zajímavých schůzek, plných radostných zážitků a dobrodružství. Příprava na vznik střediska vyvrcholila v Doksanech, kdy 24. 11. 2018 bylo oficiálně založeno dívčí FSE 2. Litoměřice středisko sv. Anežky České. Vůdkyní střediska byla jmenována Lada Smolková a vedoucí vlčat Hana Průšová. Při obřadu složily slib i další starší skautky a byl jmenován vůdce smečky vlčat chlapeckého střediska. Slib skládala také vlčata – a to jak děvčata, tak i chlapci ze střediska sv. Štěpána. Doksany se nestaly místem této slavné události náhodou – jedná se o symboliku, spojenou se sv. Anežkou Českou, patronkou dívčího střediska. Velmi důležitá je pro nás také podpora sester premonstrátek z doksanského kláštera, které nad námi převzaly modlitební patronát. V nádherném prostředí doksanského kláštera a kostela v den slibů sloužil mši svatou otec biskup J. E. Mgr. Jan Baxant a s jeho požehnáním probíhaly samotné sliby. Přítomný byl i P. Adrián Zemek O.Praem., který je také naším velkým příznivcem a poskytuje nám prostor a zázemí pro naše schůzky na faře v Bohušovicích nad Ohří. Jsme moc rádi, že se obřadů též zúčastnili rodiče vlčat a skautů. Jsou velmi důležitou součástí skautského života, bez jejich podpory a spolupráce bychom se jen těžko obešli. Přítomen byl také náčelník

organizace Jan Benýšek a přijely nás podpořit také skautky z pražských družin.

Při středisku sv. Anežky České také právě vzniká družina skautek, skupinku děvčat nadchly myšlenky a pedagoga Skautů Evropy a čeká je již druhé společné setkání.

Moc děkujeme všem příznivcům a podporovatelům našich skautských středisek.

Ale kdo vlastně jsou Skauti Evropy a jak funguje jejich organizace?

Skauti Evropy jsou členy mezinárodní organizace UISGE-FSE (Union Internationale des Guides et Scouts d'Europe). V Česku se zkráceně používá FSE (Federace Skautů Evropy).

V Čechách jsou Skauti Evropy, z.s., českou národní asociací, součástí mezinárodní skautské organizace od roku 2004 pod původním názvem Asociace skautek a skautů Evropy (ASSE), její počátky však sahají ke společnému táboru s francouzskými skauty v roce 1999.

Skautský život členů této organizace se výrazně liší od zde známějších organizací. Základy pedagogiky stojí na křesťanství a životu v přírodě, čímž se navracíme k duchu skautingu, jak si ho představoval sám zakladatel sir Robert Baden-Powell: „Skauting je výchova občanů v lesní škole.“ FSE skauting je „přírodní“, ale příroda je prostředím, ve kterém se skautská výchova odehrává, a ne ideálem života. Jinak řečeno, náročným životem v přírodě vychováváme pro život „v civilizaci“. Z Baden-Powellovy jednoduché, ale geniální myšlenky vychovávat mladé mladými vyplývá větší samostatnost pro družiny. Rádci družin (ideálně 15-17 let) mají skutečnou odpovědnost za své družiny, jsou hlavními postavami celého hnutí. Družina je pak svébytná „skautská rodina“, která táboří v jednom stanu, sama si vaří, atp. Geniální myšlenka této pedagogiky, spočívá v tom, že skauti se učí od sebe navzájem, necítí se tedy poučováni někým starším, ale přirozeně dovednosti přijímají od svých vrstevníků. Právě tento proces koordinuje rádce družiny ve spolupráci se svým vedoucím. Baden-Powell zdůrazňuje především výchovu dobrých občanů, připravených sloužit své vlasti, a to zejména zapojením se do života společnosti. Pro Skauty Evropy, jak už ze samotného názvu vyplývá, je charakteristický evropský rozměr. Chceme vychovávat dobré vlastence, kteří si ale budou současně vědomi společných kořenů evropské křesťanské civilizace, bez které by žádný z evropských národů nebyl tím, čím je. Vyjadřuje to druhý ze skautských principů: „Skaut je věrný své vlasti a zasazuje se o svornou a bratrskou Evropu.“ Stejně tak i pojetí disciplíny a role vůdce je založena na vzájemné důvěře, dobrovolné ochotě mladšího nechat se vést starším a zkušenějším.

Celý proces skautské výchovy v naší organizaci směřuje k pěti cílům (oblastem), jejichž maximální rozvinutí je snahou všech zúčastněných: zdraví, praxe, charakter, služba, Bůh.

Výchova a formování člověka má tři fáze, kterými jsou vlčata, skauti/skautky a roveří/starší skautky.

Vlčetem je dítě ve školních letech prvního stupně základní školy, tedy asi 6-11 let. Vlčata se rozvíjí v duchu Knihy džunglí Rudyarda Kiplinga, kdy pod vedením Akely (vedoucí - v knize postava vlka vůdce smečky) poznává přírodu a svět kolem, tak jako Mauglí. Celý tento

PROSINEC

Zní to až neuvěřitelně, ale 9. prosince tohoto roku uplyne již pět let od skutečně nečekaného a náhlého úmrtí děkana litoměřické katedrální kapituly a faráře v Bělé pod Bezdězem Jana Nepomuka Jiřího. Většina čtenářů Zdislavy si tohoto skutečně pozoruhodného, k lidem vstřícného a duchovně bohatého člověka pamatuje a je tedy asi zbytečné zde předkládat nějaké životopisné přehledy.

Podobně zajímavou osobností byl i další z litoměřických kanovníků, byt' čestných, Franz Xaver Heinrich Jakob Kreibich. Tento rodák z Kamenického Šenova, kde se 26. července 1759 narodil do sklářské rodiny, spojil po vysvěcení na kněze takřka celý svůj život s Žitenicemi, kde nejprve působil jako kaplan a od roku 1795 pak jako farář. Vedle aktivního duchovenského působení je však dodnes znám především díky své geografické činnosti. K té ho přiměl tehdejší litoměřický biskup Ferdinand Kindermann von Schulstein, pro nějž zřejmě v roce 1794 vytvořil první mapu litoměřické diecéze. Později se stal autorem několika map Českého království a zpracoval také mapy jednotlivých krajů. V Žitenicích zároveň zahájil pravidelná meteorologická pozorování, druhá nejstarší v Čechách po pražském Klementinu. Za své zásluhy byl mj. jmenován čestným členem Společnosti vlasteneckého muzea v Praze a v roce 1807 také čestným kanovníkem litoměřické kapituly. Na sklonku života odešel na odpočinek do Litoměřic, kde také 17. prosince 1833, tedy před 185 lety, zemřel.

Opět z poněkud mladší doby pochází další připomínaná událost. Před 15 lety, konkrétně na Štědrý den roku 2003, byl litoměřickým sídelním biskupem jmenován Pavel Posád.

Krokem ho hlubší minulosti bude naopak připomínka 20. a 21. probošta litoměřické, tehdy ještě kolegiální kapituly, vztahující se k roku 1358. Dne 9. prosince onoho roku zemřel probošt Bohuslav z Pardubic, mladší bratr tehdejšího pražského arcibiskupa Arnošta, načež císař Karel IV. jmenoval již 29. prosince téhož roku, tedy před 660 lety, novým proboštem Jana z Hakenbornu. Tento duchovní přišel do Čech zřejmě jako příslušník dvora druhé manželky Karla IV. Anny Falcké. Na počátku 50. let 14. století je zmíněn jako plebán u litoměřického městského kostela Všech Svatých, později se stal kanovníkem pražské metropolitní kapituly. V letech 1358 až 1362 pak byl litoměřickým proboštem a následně byl Karlem IV. prezentován na uprázdněné vyšehradské proboštské katedře. Jeho další osudy nejsou příliš známy, zřejmě působil ve Slezsku a Lužici.

Mgr. Martin Barus

čas je přípravou a těšením se na život skautů a skautek. Tuto větev symbolizuje žlutá barva jako barva radosti, která plyne z víry.

Skautem a skautkou jsou dospívající mezi 12-18 rokem života, v oddíle rozdělení do družin, v nichž v režii vedoucího a rádce probíhá vzájemná formace, jak již bylo řečeno. Skautský věk označuje zelená barva jako barva všeho, co roste a přináší naději.

Roverem / starší skautkou se stávají dospělí členové hnutí, kteří se i nadále formují jako dospělé osobnosti a volí si později v duchu této formace i své místo ve skautské organizaci nebo ve společnosti a později i svou životní cestu. Je to tedy především věk služby. Roveri a starší skautky se společně vydávají na putování, která mohou být poutěmi na poutní místa, nebo jen prostě cestou do přírody a rozjímáním. Barvou této větve je červená, která symbolizuje lásku a utrpení.

V naší organizaci probíhá paralelně a odděleně výchova dívek a chlapců. Ač se to vnějšmu pozorovateli

nemusí zamlouvat, důvody jsou prosté a srozumitelné: Družina, tedy skauti a skautky v dospívajícím věku, na tábořích a výpravách úzce spolupracují a sdílí společný nocleh – stan, plachtu, toaletu, prostou sprchu v lese. Chlapci a dívky potřebují „svůj“ kolektiv, kde se mohou projevit a být sami sebou, ve smíšených skupinách k tomu často zvláště v tomto překotném věku nemůže dojít. Zkrátka, jak říká výstižně a vtipně náš náčelník, když budete hrát se smíšenou partou ragby, tak to holky nebude bavit a kluci si to neužijí.

Celý skautský život je prolut mnoha silnými okamžiky nejen společných zážitků, krásných chvil, překonaných překážek, ale i obřadů a ceremonií, jejichž průběh i slova mají pevnou tradici a hluboký význam. Jsou na jedné straně zavazující, pevná, často přísně vyznívající, ale přesto jsou pro nás především povznášením, nadějí a cestou k lepšímu životu a zlepšení sebe sama.

S Boží pomocí a nadšením se těšíme na další krásné dny ve skautském duchu a na práci pro další rozvoj našich středisek. Přijďte také mezi nás! V případě, že budete chtít své děti přihlásit do družin vlčat či do skautské družiny, neváhejte kontaktovat vůdce středisek nebo vůdce družin.

Semper parati!

Jménem FSE sepsali:

Antonín Štěpanovský a Zdeňka Kirbová

Kontakty:

FSE 1. Litoměřice středisko sv. Štěpána – chlapecké středisko – vlčata, skauti, roveři
E-mail skauti: tonda.stepanovsky@gmail.com

FSE 2. Litoměřice středisko sv. Anežky České – dívčí středisko – vlčata, skautky
E-mail: skautky.evropy.ltm@gmail.com

Foto: Dominik Faustus

Svatá Barbora

V období adventu, 4. prosince, si připomínáme svátek sv. Barbory, světice, která je dodnes velice oblíbená, přestože informací jejím životě se dochovalo skutečně málo a v písemné formě de facto žádné.

Sv. Barbora žila a zemřela v Nikomédii (dnešní Turecko), a to někdy mezi druhým a čtvrtým stoletím. Je pravděpodobné, že byla státa mečem za vlády císaře Galeria, tedy počátkem čtvrtého století (cca roku 305, v době vrcholícího pronásledování křesťanů).

Dle legendy šlo o výjimečně krásnou dívku, dceru zamožného kupce Dioskura, velkého nepřítel křesťanů. Otci neuniklo, že Barboru nové učení přitahuje, a tak dceru uvěznil v kamenné věži, kde ji sice obklopol veškerým přepychem, ale znemožnil jí kontakt se světem v naději, že ji to poblouznění časem přejde. Víra v Ježíše Krista si však našla cestu i do jejího vězení a snad díky jednomu ze sloužících, který byl křesťanem, se jí podařilo přijmout křest. Navíc svůj život zaslíbila Kristu a učinila slib ustavičného panenství.

Sv. Barboru horníci často umísťovali do výklenků v dolech, kde u její sošky na začátku směny zapalovali svíčky. Foto: Magdalena Dvořáková

Po čase otec usoudil, že nejlepší bude dceru provdat. Vyšlo však najevo, že dcera se stala křesťankou a sňatek odmítla. Dioskura to rozlítlo natolik, že vlastní dceru udal soudci Marcianovi a Barbora byla odsouzena k bičování. Traduje se, že bičování se postupně zvrhlo v kruté mučení, které však sv. Barbora pro svou víru statečně snášela a rány se dokonce samy zacelovaly.

Další část příběhu má dvě verze. Dle jedné po vykonání trestu uprchla a našla úkryt ve skále (proto se stala i patronkou horníků), než její úkryt otci vyzradil místní pastevec. Dle druhé verze statečné Barbořino odhodlání snášet veškeré útrapy mučení vedly Dioskura i Marciana k rozhodnutí, že její posedlost je nutné potrestat smrtí. V obou verzích ji rozzuřený otec nakonec osobně setnul hlavu a traduje se rovněž, že poté, co dceru stal, z nebe vyšlehl blesk a Dioskura zabil.

Ostatky sv. Barbory, která se záhy stala předmětem uctívání, nechal přenést císař Justinián do Konstantinopole, odkud se kolem roku 1000 dostaly do dómu sv. Marka v Benátkách. V roce 1370 získal část ostatků i císař Karel IV. pro svatovítský chrám.

Sv. Barbora je součástí Martyrologia Romana a řadíme ji ke čtrnácti svatým pomocníkům. Mimoto je sv. Barbora z Nikomédie zařazená i mezi *Quattuor Virgines Capitales*, tedy čtyři panny hlavní, spolu se sv. Markétou Antiochijskou, sv. Dorotou z Caesareje a sv. Kateřinou Alexandrijskou, se kterými bývá často zobrazována. Kostely a kaple s jejím patrociním najdeme na mnoha místech světa, včetně naší diecéze.

Lidové zvyky

Se svátkem sv. Barbory se v našich zemích váže i několik lidových zvyků, které spojují prastaré předkřesťanské obyčeje s křesťanskými. Obecně známým je dodnes řezání třeshňových nebo višňových větvíček „barborek“, které se vkládaly do vázy a čekalo se, zda a za jak dlouho vykvetou. Pokud vykvetly na Štědrý den, svobodná děvčata

Kostel sv. Barbory v Dubici - Autor: SchiDD (CC BY-SA 4.0, commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=39958641)

se většinou radovala, že se do roka vdají... Některé dívky tento zvyk dokonce dovedly téměř k dokonalosti - pokud se nemohly rozhodnout mezi více chlapci, uřízly větvíčku za každého z nich a čekaly, která z nich na Štědrý den pokvete nejkrásněji.

Dle křesťanské tradice pak barborky rozkvetlé o Vánocích symbolizují příchod nového světla a života v podobě Ježíše Krista. Barborka ve váze nám pak má připomínat, že musíme každodenně usilovat o to, aby v našem životě rozkvétaly květy lásky, s nímž k nám stále Ježíš přichází.

Dnes v podstatě zcela zapomenutá je tradice obchůzek, tzv. chození barborkou. V předvečer svátku sv. Barbory v dřívějších dobách obcházely domácnosti ženy Barborky, oděné do bílého, s pomůčkami obličejů nebo v bílých závojích. V některých oblastech

mávaly Barborky vlasy sčesané přes obličej, aby jim nebylo vidět do tváře, a na hlavě nosily korunku či věneček. Hodným dětem rozdávaly jablíčka, ořechy anebo cukrová srdíčka od sv. panny Barbory, kdežto ty zlobivé šlehaly metlou. Vykonávali tedy „agendu“, kterou dnes zastávají Mikuláš s čertem. V ruce pak někdy nosily zapálenou svíčku a příchod ohlašovaly zvoněním zvonce a tlučením na okno metlami.

K tomu často recitovaly: *My tři (atd.) Barborky jsme, z daleké země jdeme a dárky vám neseme. Nese-me, neseme, velice krásné, kdo se s námi modlit bude, tomu je dáme a kdo nebude, tomu nalupáme.*

V Roudnici a okolí Barborky dětem rozdávaly zvláštní pečivo označované opět jako barborky nebo fakulky (pro jejich podobu se svícemi), které podle lidové tradice posílal na zem svatý Petr po zlatém provaze. Roudnické barborky měly podobu menších kousků pečiva, rohlíčků, housek, žemlí, makovek, preclíků atd., které se kladlo na tenká a úzká, i více než půl metru dlouhá prkénka, a takto předávalo dětem.

PhDr. Magdalena W. Dvořáková

Barborky během adventního vystoupení Horačcech v Kryštofově údolí. Foto: Barbora Winitzerová

Citované zdroje:

<http://catholica.cz/?id=4865>
www.ceske-tradice.cz
 Časopis Český lid XIX, 1910, dostupné na: <http://tyfoza.no-ip.com/ceskylid/>
 REMEŠOVÁ, Věra. *Ikonografie a atributy svatých*. Praha: Ústřední církevní nakladatelství, 1990.
 SCHAUBER, Vera; SCHINDLER, Hanns Michael. *Rok se svatými*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1997

Jaroslav Macek

(1925–2008)

V letošním roce jsme si připomněli desáté výročí úmrtí člověka, který se významně zapsal do historie litoměřické diecéze. Rádi bychom na stránkách Zdislavy využili příležitost a prostor a tohoto muže si trochu připomenuli.

Jaroslav Macek se narodil 19. prosince 1925 v Žitenicích do katolické učitelské rodiny. V letech 1936–1938 studoval na litoměřickém gymnáziu, ale zábor Litoměřic nacisty po podepsání Mnichovské dohody vedl k tomu, že spolu s celou rodinou musel roku 1938 odejít a studia ukončil v roce 1944 na gymnáziu v Chrudimi. Po ukončení studia byl totálně nasazen a aktivně se účastnil protifašistického odboje, za což posléze obdržel vyznamenání *Za zásluhy I. stupně*. Po válce začal studovat dějepis a zeměpis na Karlově univerzitě a současně pracoval v Historickém ústavu Akademie věd v Praze jako pomocný vědecký pracovník. Studium ukončil v roce 1948, ale tím svoji akademickou dráhu ještě neuzavřel a v letech 1947–1950 vystudoval specializovanou Státní archivní školu v Praze.

Jaroslav Macek se od počátku specializoval na duchovní dějiny, a to především na české církevní dějiny. Jako příslušník litoměřické diecéze se přirozeně realizovat právě v tomto regionu a postupně se stal blízkým spolupracovníkem posledního německého litoměřického biskupa Antonína Webera, na jehož žádost spravoval knihovnu, biskupský archiv a památky (a po jeho smrti též jeho pozůstalost), a od r. 1945 i Štěpána Trochty, se kterým se zpočátku spolupodílel na výchově katolických vysokoškolských skautů. V roce 1945 rovněž zahájil publikační činnost, se zaměřením na výzkum v církevních archívech. Z pověření Historického ústavu AV byl ve stejném roce vyslán do Vatikánu,

kde se pracoval na přípravě dalšího svazku *Monumenta Vaticana*, edice písemných pramenů, která zahrnovala písemnosti papežů týkající se českých dějin vrcholného a pozdního středověku.

Po roce 1948 musel Akademii věd v Praze opustit a na dlouhá léta zakotvil v litoměřickém krajském archivu, ale ani tady nesměl zůstat natrvalo a v roce 1968 byl donucen na nějakou dobu odejít kvůli spolupráci s Mons. Trochtou.

K zásadní změně došlo roku 1990, kdy mu Mons. Josef Koukl nabídl místo správce knihovny, archivu a uměleckých sbírek litoměřického biskupství. V roce 1993 byl jmenován kancléřem litoměřické diecéze. Současně přednášel dějiny a církevní dějiny na fakultě a v teologickém konviktu, stal se členem vládní komise historiků pro česko-německé vztahy, členem komise pro laiky při ČBK, členem mezinárodní komise pro církevní památky v Římě a dalších. V roce 1995 se mu podařilo obnovit diecézní galerii a muzeum.

Za svůj plodný život vydal a redigoval více než 60 vědeckých publikací a zpracoval řadu studií, především pro katalogy výstav; přímo pro litoměřickou diecézi vytvořil rozsáhlá výpravná díla *Biskupství litoměřické* (2005) a *950 let litoměřické kapituly* (2007), která tvoří nedílný celek zasazující klíčové události v životě katolické církve severních Čech do kontextu národní historie. Svými pracemi se dotýkal i ožehavých témat (*Uprchlíci z pohraničí v roce 1938*, in: Češi a Němci, historická tabu, Nadace B. Bolzana, 1995) a neopustil ani svoji celoživotní lásku, skauting (*Sjednocení skautských organizací u nás před druhou světovou válkou*, in: Sborník skautského semináře o výchově mládeže, Praha, 1992).

Papež Jan Pavel II. mu v roce 2003 udělil vysoké církevní vyznamenání za celoživotní zásluhy pro církev, Řád sv. Řehoře Velikého. Jaroslav Macek byl rovněž držitelem nejvyššího skautského vyznamenání, historického řádu Stříbrného vlka Československého Junáka.

PhDr. Magdalena W. Dvořáková

Foto: ICLic. Mgr. Martin Davídek

Citované zdroje:

Tomas, Jindřich. *70 let archiváře a historika Jaroslava Macka*. In: Archivní časopis. Praha: Archivní správa MVČR 46, č. 1 (1996). Zdislava 3/2008. Dostupné na: www.dltm.cz/file/22569/zdislava-08-02.pdf
 Zemřel dlouholetý kancléř Litoměřického biskupství Jaroslav Macek. Dostupné na: www.cirkev.cz/archiv/080227-zemrel-dlouholety-kancler-litomerickeho-biskupstvi-phdr-jaroslav-macek

950 let litoměřické kapituly

Milí čtenáři, rádi bychom vám u této příležitosti nabídli možnost koupit si za speciální (ovšem časově omezenou) cenu knihu Jaroslava Macka *950 let litoměřické kapituly*. Kniha je svým zpracováním ideální jako vánoční dárek pro milovníky dějin, a to samozřejmě především, ne však výlučně, v souvislosti s litoměřickou diecézí.

Plnobarevná, bohatě ilustrovaná kniha formátu A4 na 320 stranách čtenáře seznámí vysoce odborným, ale přitom stále ještě poutavým a barvitým stylem s mnoha aspekty dějin tohoto koutu naší země. Naleznete tu kapitoly pojednávající o osídlování severozápadních Čech i počátcích křesťanství u nás, to vše v širších souvislostech. Významná část se samozřejmě věnuje vzniku proboštství, jednotlivým historicky doloženým proboštům, dějinám kolegiální kapituly Litoměřice a ostatních kapitol spadajících do území litoměřické diecéze. Kniha neopomíjí ani ožehavá témata, jakými je například období husitství. Věnuje se také jednotlivým řádům a kongregacím, které opět usazuje nejen do místního, ale i do pečlivě zpracovaného historického kontextu. Čtenářsky velmi zajímavá je část věnovaná poutním místům a jejich dějinám, která je uspořádána tak, že zároveň slouží jako poměrně erudovaný turistický průvodce.

Knihu si můžete zakoupit na recepci biskupství, anebo objednat na telefonním čísle 416 707 511 či prostřednictvím e-mailu: koscelnikova@dlm.cz
Cena: 100 Kč plus poštovné

Ke zrodu knihy Ut Videam

Mnohým z vás jistě neuniklo, že litoměřický biskup Mons. Jan Baxant vydal u příležitosti svých životních jubileí knihu kázání, promluv a článků za uplynulých deset let. Rádi bychom ale také poděkovali našemu generálnímu vikáři Mons. Martinu Davidkovi, který je „duchovním otcem“ celého díla a bez jehož tichého ale důsledného dohledu by kniha nikdy nespátřila světlo světa, neboť to byl právě on, kdo přišel s nápadem, aby pan biskup k narozeninám sestavil dílo, které bude moci prezentovat jako poděkování za léta služby v Litoměřicích. Na podobě knihy měly též lví podíl PhDr. Magdalena Dvořáková, která texty roztříbila a opatřila fotografiemi, a Milena Davidková, která celé knize jakožto grafická „vdechla“ život.

Vznikla tak unikátní kniha otevírající vnitřní duchovní svět pana biskupa čtenářům. Složení textů charakterizuje myšlenky pastýře vztahované k období liturgického roku, ale i texty psané či proslouvené k různým významným událostem, a to nejen v rámci naší diecéze, takže čtenáři na jejích stránkách načerpají nejen duchovní sílu, ale i inspiraci pro každodenní život.

Kniha je doplněná tematickými fotografiemi pořízenými na místech panu biskupovi milých - ať už jde o litoměřickou katedrálu, katedrálu v Jablonném anebo diecézní sbírky. Nemalou část tvoří též fotografie darů, které pan biskup za ta léta dostal od svých věřících a kterým chtěl touto cestou dát najevo, že nezapadly, ale naopak, že si jich váží a stále je má na očích.

Kniha je plnobarevná, vázaná, formátu A4 a s rozsahem 164 stran, takže ji můžete využít i vy jako dárek pro své blízké, protože knihu je v současnosti možné si zakoupit, a to přímo na recepci biskupství, anebo objednat na telefonním čísle 416 707 511 či prostřednictvím e-mailu: koscelnikova@dlm.cz
Cena: 200 Kč plus poštovné

Redakce

RECENZE:

Viliam Judák, Jezuliátko prichádza

Před krátkým časem vydalo renomované slovenské nakladatelství Spolok svätého Vojtecha v Trnave zajímavou, ale především poučnou publikaci s názvem

Jezuliátko prichádza. Autorem je i pro českého čtenáře známý slovenský autor, nitranský biskup, prof. Viliam Judák, jehož knihy zdobí i vitríny českých a moravských knihkupectví.

Ze samotného názvu knihy můžeme vypořádat, že se jedná o knihu s vánoční (adventní) tematikou, která je svým způsobem ojedinělá a tím pádem vzácná. Je rozdělena do dvou větších částí, přičemž první s názvem *Putovanie k Vianociam* nás v jednotlivých dnech od 1. prosince do 8. ledna provází adventními a vánočními zamyšleními, jež chtějí být nejen výzvou, ale především duchovní inspirací na cestě k novorozenému Spasiteli světa.

Kto uverí v lásku Boha, ktorý sa stal človekom, verí v nekonečnú hodnotu, akú má človek v Božích očiach, nech by sa sám považoval za akokoľvek hodného alebo nehodného. Kto verí v túto lásku, nemusí sa už umárat' otázkami, kým je on sám. Smie dôverovať, že niekto to vie. Kto oslavuje a verí v túto lásku, ten sa už nemusí zaťažovať otázkou, čo s ním bude, keď bude starý a slabý. Ten sa dozvie, že na konci nebude dôležité staré telo, ale že dostane viac, ako stráca... (29. decembra: Darovanie darujúcemu)

Druhá část, která obsahuje *Pribehy z národov*, otevírá čtenáři široký horizont, ale i krásu slavení Vánoc univerzální Církvi. Pro každého z nás je zcela jistě povzbudivým elementem duchovního života vypořádat prostřednictvím těchto řádků něco málo o způsobu, jakým prožívaly nebo prožívají vánoční dny nejen národy našeho evropského kontinentu, ale třeba pro mnohé dosud nepoznaná místa, jakými jsou Spojené státy, jižní Amerika, Asie, Afrika, ale i pestrobarevná oblast Oceánie.

Kto videl vianočnú výzdobu v Mexiku, určite bol prekvapený, že v Betleheme je okrem Panny Márie, Jozefa, Božieho dieťaťa a rôznych pastierov aj čert. „Čo robí čert pri jaslách?“ pýtame sa udivene. „Čert patrí k našim pastores, k pastierskym mexickým hrám,“ vysvetľujú Mexičania. Ľudia v nich hrajú pastierov na ceste do Betlehema. Ale čert sa ich pokúša odradiť od cesty... (Mexiko: Nežiaduca postava pri jaslách).

Po přečtení této publikace, kterou vřele doporučuji jak dříve narozenému, tak i mladšímu čtenáři, chci také vyzvednout duchovní obsah předloženého textu, jenž v sobě zahrnuje beletristický charakter s nabídkou poznat pro mnohé dosud neobjevené. I za to bych chtěl otci biskupovi Viliamovi poděkovat, že nás prostřednictvím této nové knihy zve na společnou cestu adventně-vánočního zamyšlení, rozjímání nad svátečními dny, na které se v této době připravujeme.

Jednotlivé příběhy v obou již zmíněných částech jsou přiměřeně dlouhé, nezávisle na sobě uspořádané a psané s lehkostí jazyka a cílem dotknout se každého, kdo si najde chvíli zastavit se a i tímto způsobem prožívat nezaměnitelný sváteční čas. Věřím, že i když publikace nevychází v českém vydavatelství a je psaná ve slovenském jazyce, přesto si najde své vděčné čtenáře u nás v České republice kteří ocení originalitu díla, které bylo alespoň v několika málo větech představené i na tomto místě.

ThDr. Prokop Patrik Maturkanič, PhD.,
litoměřická diecéze

Titul: Jezuliátko Prichádza

Autor: Viliam Judák

Nakladatelství: Spolok svätého Vojtecha

Rok vydání: 2018

Vazba: pevná, 272 stran

Objednávky na: www.ssv.sk

Příběhy apoštolského vyznání víry

Když pročítáme příběhy vyprávěné o Abrahámovi, možná nás zaujme, že kamkoli praotec přijde, vystaví tam oltář. Co to vlastně v hloubi významu znamená? Co tím tato klíčová postava prožívané víry v Boha zvěštuje? Jaký smysl a význam má pro tehdejšího (ale i dnešního) člověka výstavba oltáře?

Všechny náboženské monumenty minulosti i přítomnosti mají vzor a základ v „oltářích“. Biblický hebrejský pojem pro „oltář“ má stejný kořen jako slovo „oběť“ a zároveň jako výraz pro „bohoslužbu“. To tedy znamená, že oltář je místem, kde lidé přinášejí Bohu oběti a kde se s ním setkávají při bohoslužbě. Podívejme se letmo na pravěké, starověké, středověké i novověké náboženské stavby. Všechny mají společného jmenovatele: jsou to „oltářní“ stavby. Pravěké „dolmeny“ (jižní Bretaň – Carnac, ale i po celé Evropě rozeté tyto kamenné stély) jsou v určitém smyslu oltáře. Jsou vztýčeným ukazovákem k nebi, sídlu božského světa, jsou mystickým místem tajemného setkání člověka s bohem. V této souvislosti vzpomeňme na Jakubem vztýčený kámen v Bét-elu, kde se v noci spícímu patriarchovi ve snu zjevil nebeský „žebřík“, po kterém sestupují a vystupují andělé, prostředníci mezi Božím nebeským světem a zemí, domovem člověka. Biblicky proslulá „babylonská věž“ je vlastně zikkurat (stupňovitá pyramida se schodišti k vrcholu) u hlavního chrámu Marduka, vůdčího božstva Babylonu. Zikkurat má sedm monumentálních stupňů, na posledním je chrám božstva. Král, či kněží vystupovali k tomuto „svatostánku“ po prudkých schodištích a na vrcholu, v sídle božstva, se s ním podle své víry setkávali při bohoslužebných rituálech. Pyramidy v Egyptě jsou schodištěm pro zesnulého faraóna, za pozemského života božího syna, který v posmrtném životě vystupuje k hlavnímu božstvu této starověké říše, ke slunci, aby s ním jako sám bůh splynul. Pyramidy ve střední Americe mají schodiště, po kterém vystupují kněží, kteří na jejich vrcholech obětují božskému slunci často kruté provedené lidské oběti, aby se božské slunce obětí posilovalo a nevyhaslo.

Když stál jeruzalémský chrám, hlavní místo pro setkávání Božího lidu s Hospodinem bylo prostranství kolem obětího oltáře. Svatyně a velesvatyně byla vlastním domovem Boha Izraele, sem mohli vstupovat jen kněží a velekněží. Křesťanské kostely jsou uspořádány podle skladby jeruzalémského chrámu (předsíní, chrámová loď, presbytář, svatostánek) s doplněním zvonice, opět jako vztýčeným ukazovákem k nebi a zároveň místem, z kterého se zvony svolávají

VÍRA JAKO OBĚŤ – ABRAHÁM III.

společenství věřících ke slavnostnímu setkání s Ukřižovaným a Vzkříšeným.

Ale zpět k Abrahámovi. Praotec se zastavuje na místech, kde se setkává s Hospodinem, který k němu hovoří, kde se též na nějaký čas zdrží, a vystaví tu oltář věnovaný Bohu. Oltář je pro Abraháma znamením svatého místa, kde k němu Hospodin promluvil, zjevil se mu, nebo kde praotec Hospodina zývá, modlí se k němu a prosí o další světlo pro následující směr své životní pouti víry. Tento dvojitý aspekt významu oltáře v Abrahámově životě je velice důležitý. V Sichemu k němu Bůh promluví, zjeví se mu. Proto zde praotec staví oltář. U Bét-elu a v Hebronu nejdříve sám postaví oltář, zývá u něj jméno Hospodinovo, a pak se mu Bůh právě na tomto místě zjeví jako odpověď na jeho modlitby.

Zcela jedinečné postavení oltáře se odehraje na hoře Moria. Je to svaté místo, na které Hospodin Abraháma zve, aby zde krvavě obětoval svého zaslíbeného syna Izáka jako celopal. Praotec s Izákem putují k obětní hoře tři dny. Bible nám vypráví, že putují převážně v tichu hlubokého a zároveň hrozivého Božího tajemství. Izák nese dříví k zápalné oběti. Jediný rozhovor otce se synem vyjadřuje chlapcovy obavy: „Otče, zde je oheň a dříví. Kde je ale beránek k zápalné oběti?“ Otcova odpověď je opět tajemná a těžko může rozptýlit synovy úzkosti: „Bůh sám si najde obětího beránka, můj synu.“ Jinak spolu kráčí v tichu. Je to ticho před vrcholnou bohoslužbou. Abrahám projevuje nejvyšší víru člověka v Boha. Víru, která se v naprosté temnotě provázené úzkostmi vrhá do tajemného náručí Hospodina, aniž by znala, jak

tato naprosto sebezničující oběť dopadne, jaké bude mít následky, co bude po ní. Bible nám toto posvátné putování k bohoslužebné oběti, které je plné hrozivého očekávání, tušení propasti Božího tajemství, které je pro člověka obestřeno neprodyšnou temnotou, naznačuje mlčenlivým putováním otce se synem, kdy vše potřebné k oběti nesou s sebou, jen obětího beránek spolu veden nebo nesen není. U Abraháma je tu slepá důvěra, že Bůh přes tuto hrůzu, která jej a jeho syna čeká, Izáka i jeho přesto miluje a má pevně v rukou jejich budoucnost, která se sice před Abrahámem touto obětí lidsky uzavírá, vzepětí k vrcholné víře mu však dodává sílu k potemnělé, avšak přesto pevné naději. Tuto praotcovu víru asi lépe vyjádříme slovem „důvěra“. Důvěra, tedy pevně, trpělivě a vytrvalé spočinutí v Bohu, který se teď lidské naději skryl a nedosažitelně vzdálil.

Co se děje na hoře Moria? Abrahám mlčky staví oltář. Izák čeká a připravuje dříví k celopalu, plný nejistoty a úzkosti. Vše je připraveno, ale Izákovo úzkostné tušení se naplňuje. Otec jej sváže jako obětího beránka, vyzdvihne ho na oltář a položí na hranici dříví. Pak obnaží nůž a zdvihne ruku k obětní smrtelné ráně. K ní zbývají zlomky sekundy. Vše je do hloubi praotcova nitro prožito. Jeho mysl je ponořena v temnotě, jeho lidské city bouří ve zmatku, jeho srdce (biblicky nejhlubší jádro lidské bytosti) však dlí ve víře a důvěře v Boha. Víra, která se nyní projevuje odevzdanou, slepou důvěrou, sice tápe v temnotě a bázni, ale zůstává pevná a živá, ačkoli je obestřena přítomností smrti.

Jak je oběť přijata a jaké má pro Abraháma důsledky, víme. Nejde v první řadě o to, že Izák je Božím zásahem zachráněn před smrtí, ani o to, že jeho otec znovu získá smysl svého pozemského života. Jde o to, že oběť byla skutečně přinesena. Ta nejobtížnější, ta nejtajemnější, ta, která se nedá vykalkulovat lidským rozumem ani intuicí. Je to oběť sebe sama. Abrahám v ní Hospodinu obětuje všechny své jistoty: své myšlení, své city, svou radost, svůj život, svou víru, svou naději, svou lásku. A to s vědomím, že oběť může skončit naprostým zmarem. Takováto víra, projevující se sebeobětí, je Bohem přijata jako nejvyšší možný projev vztahu člověka k Bohu. A opakuje se to, co umožnilo „dobré stvoření plné radostného života“ na začátku Bible: To začíná Stvořitelovým slovem „Budiž světlo“. Temný, prázdný a pustý prostor, podobající se bezedné propasti, začíná získávat rád, naplňuje se životem. Proto Abrahám toto tajemné místo nazývá „Moria“, místo, na kterém Bůh vidí, vidí člověka a člověk to blaženě vnímá. Není to vidění lhostejné, je to „vidění“ plné péče a lásky.

R.D. Mgr. Jiří Voleský

Ilustrace: Obětování Izáka, Orazio Riminaldi, cca 1620–1630. (wiki/File:Orazio_Riminaldi_-_The_sacrifice_of_Isaac.jpg)

Zprávy z diecéze

Slavnostní bohoslužba na poděkování za 70 let života, 10 let biskupské služby a 45 let kněžství biskupa Jana Baxanta

Foto: Dominik Faustus

V sobotu 20. října 2018 oslavil mši svatou v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích biskup Jan Baxant životní jubileum 70 let života, 10 let biskupské služby a 45 let kněžství. Na mši svatou přijeli biskupové z České republiky, vedení předsedou České biskupské konference Dominikem kardinálem Dukou, za Slovenskou biskupskou konferenci přicestoval nitranský biskup Viliam Judák s doprovodem. Svatého Otce při slavnosti reprezentoval Mons. Mambé Jean-Sylvain Emien z Apoštolské nunciatury. Mezi zástupci veřejného života nechyběli hejtman ústeckého kraje pan Oldřich Bubeníček a hejtman libereckého kraje pan Martin Půta, starosta Litoměřic a senátor Ladislav Chlupáč, starosta města Dubí Petr Pípal, který zapůjčil velký stan pro poutníky, umístěný na Dómském náměstí, a mnoho dalších představitelů měst a obcí. Za akademickou obec přicestovali zástupci pražské Karlovy univerzity, Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, Technické univerzity v Liberci a množství dalších zástupců akademické obce. Mezi další gratulanty patřili kněží a jáhnové litoměřické diecéze spolu se svými farníky a také poutníci z okolních diecézí. Při mši svaté kázal biskup Pavel Posád, na konci bohoslužby pogrataloval jubilantovi nejprve Dominik kardinál Duka, poté za kněze a jáhny probošt litoměřické kapituly P. Jiří Hladík a nakonec za rodinu Olivova a Kristián Přenosil. Na závěr mše svaté udělil jubilant, s dojetím v hlase, spolu s přítomnými biskupy a opaty, slavnostní požehnání všem přítomným, jejichž odhadovaný počet byl kolem osmi stovek.

Po skončení mše svaté se litoměřický biskup Mons. Jan Baxant na Dómském náměstí před litoměřickou katedrálou setkal s dalšími gratulanty, pro které bylo ve stanu připraveno občerstvení.

Spolu s pozvanými hosty a rodinnými příslušníky pak zasedl ke slavnostní tabuli v Biskupském pivovaru na Komenského ulici v Litoměřicích.

Všem, kteří se zasloužili o přípravu jak liturgické části děkovné bohoslužby, tak i o technické zajištění a občerstvení (spolu se skauty, kteří drželi stráž po celou noc i během dne), patří veliké díky, neboť odvedli velmi dobrou práci, spočívající rovněž v několikaměsíční přípravě.

Ať jim všem Bůh dá ze svých darů štědrou odměnu za službu i věrnost a otci biskupu Janu Baxantovi požehnání a vše, co potřebuje k vedení svěřených duší na cestě do Božího království.

Fotografie na 23. straně tohoto čísla.

Redakce

Biskupství litoměřické získalo ocenění v anketě „Srdcař Litoměřic“

V úterý 6. listopadu 2018 bylo v litoměřickém hradu v rámci 1. ročníku ankety „Srdcař Litoměřic“ oceněno také Biskupství litoměřické za nezištné aktivity, které dlouhodobě odvádí ve prospěch města a jeho obyvatel. Spolu s dalšími šestnácti „Srdcaři“ převzal ocenění a květiny z rukou starosty Ladislava Chlupáče a tajemníka městského úřadu Milana Čigáše za biskupství generální vikář Mons. Martin Davídek. Jedná se o ocenění za dlouholetou finanční podporu a skutečný zájem o dění v hospici a konkrétní lidské příběhy.

Foto: Martin Davídek

Podpora Hospice sv. Štěpána, mateřských škol, organizací, které pomáhají lidem se zdravotním postižením, to jsou jen příklady nezištných aktivit litoměřických „Srdcařů“. Hlasování probíhalo na webových a facebookových stránkách města, kde bylo zaregistrováno cca 670 hlasů.

Slavnostní večer se konal ve spolupráci s neziskovými organizacemi, jako je Hospic sv. Štěpána, Diaconie ČCE, Diecézní a Farní charita, Černí koně, Kinoklub Ostrov.

Redakce

Slavnost rynoltických lip a Lípa biskupa Jana Baxanta

V pátek 26. října 2018 se v Římskokatolické farnosti Rynoltice uskutečnila mimořádná slavnost, při které byly požehnány čtyři nově zrestaurované vitráže kostela sv. Barbory a vysazena nová lipová alej vedoucí ke kostelu. Slavnost začala za rozeznění nové zprovozněných varhan preludiem pana Rejška v kostele sv. Barbory, kde přítomné přivítal a představil svůj projekt a myšlenku Slavnosti rynoltických lip diakon a administrátor farnosti Bc. Michal Olekšák. Stará alej, kterou před více jak sto lety zasadili naši předci, byla poškozená a musela být pořežána a na její místo byly vysazeny lípy nové. Nová alej by se měla stát novým symbolem společných kořenů života v obci a farnosti Rynoltice. Zvláštností, se kterou administrátor Olekšák přišel, bylo, že každá nová lípa bude mít svého patrona, donátora a ponese po něm jeho jméno.

Foto: Kilián Olekšák

První lípa patří našemu litoměřickému biskupovi Janu Baxantovi a druhá naproti sousedící lípa hejtmanovi Libereckého kraje panu Martinu Půtovi. Tak se i lípy budou po nich jmenovat: Lípa biskupa Jana Baxanta, Lípa hejtmána Martina Půty. Během výsadby lípy otce biskupa Jana bylo velice krásné, jak pan hejtman přistoupil k lípě otce biskupa a začal mu s výsadbou pomáhat. Stejně gesto udělal i otec biskup, který pomohl panu hejtmanovi. Byla v tom vidět upřímná a velice symbolická pomoc a propojenost mezi církví a krajem. Také Liberecký kraj a ministerstvo kultury ČR přispěly na restaurování všech čtyř vitráží. Následovala výsadba lípy starosty obce Rynoltic pana Jana Vacka a administrátora farnosti Michala Olekšáka. Další lípy patřily obyvatelstvu a místním dětem ze základní školy, kteří na svou lípu mezi sebou vybírali peníze.

Nemohla chybět jubilejní Lípa republiky, připomínající sto let od vzniku Československé republiky. Výsadby této Lípy republiky se ujal senátor České republiky pan Michael Canov. Po vysazení zazpíval operní pěvec a držitel ceny Thálie pan Luděk Vele státní hymnu československou. Dalšími donátory se stal ředitel NPÚ v Liberci pan Miloš Krémář, místní hasiči a fotbalisté, spolky a starostové sdružující se v mikroregionu a nechyběli významní donátoři a dobrodinci, kteří se nemalou měrou podílejí a pomáhají farnosti s opravou a oživením našeho rýnoltického kostela. Počasí nám skutečně přálo a účast byla takřka symbolická, přišlo okolo stovky lidí. Vše bylo zakončeno společenským posezením s pohoštěním na nově zrekonstruované faře v Jitřavě, kterou si vzácní hosté také prohlédli.

Mgr. Martina Olešáková

Podzimní prázdniny v Příchovicích

Asi sto mladých lidí přijalo pozvání strávit letošní podzimní prázdniny (26.–30. 10.) v příchovickém centru života mládeže Křižovatka.

Foto: archiv Příchovice

Program byl částečně výjimečný tím, že připomínal sté výročí vzniku Československa. Dny začínaly obvykle v kostele modlitbou a „slovem na den“, tj. zamyšlením nad veršem z Bible, který má být během dne uveden do života. Po snídani se mohli všichni na chvíli zapojit do práce na faře nebo v kostele. Prostor byl také pro společná zamyšlení a rozhovory s kněžími na témata víry: „Smrt a posmrtný život“ nebo „Jak žít svou křesťanskou identitu“. Nechyběla samozřejmě ani zábava: odpoledne naplnily hry, velký kvíz ke stoletému výročí, procházka do okolní přírody, různé sportovní aktivity a scénky na motivy pohádek, které si mladí ve skupinách pro ostatní připravili. Společné večery pak končily ohlédnutím za prožitým dnem a opět modlitbou. Každodenní vrchol představovala mše svatá - tu nedělní ještě obohatil křest malé Karolínky z nedaleké obce. Během těchto dní mnozí využili příležitost k osobnímu rozhovoru s knězem nebo k přijetí svátosti smíření.

Máme radost ze společně prožitého času, těšíme se opět na viděnou, a také ty, kteří u nás ještě nebyli, zde přišťe rádi uvítáme.

P. Jožko, P. Jirka, Miša s Aničkou a Ferko s Michalem

Slavnostní požehnání primátorské standarty v Mostě

V neděli 28. října 2018 v 15 hodin slavnostně požehnal ve foyer magistrátu města Most, za přítomnosti primátora Mgr. Jana Paparegy a řady významných hostů, generální vikář Mons. Martin Davídek novou primátorskou standartu.

Foto: archiv města Most

Slavnost se konala u příležitosti 100. výročí vzniku samostatného československého státu v roce 1918. Žehnání předcházela pietní akt, při kterém primátor s dalšími zástupci veřejného života položili věnce k soše T. G. Masaryka. Poté ředitel mosteckého Státního okresního archivu Mgr. Martin Myšička k přítomným promluvil o historickém vývoji mostecké standarty a na závěr generální vikář rozvinutou standartu požehnal.

Slavnostní odpoledne bylo zakončeno vysazením pamětní lípy poblíž sochy prvního československého prezidenta. Celou událost hudebně provázeli Valdeštinovi trubači Litvínov a pěvecký sbor Clavis cordium.

Redakce

Marcipánový bilet k 65. narozeninám

V pátek 7. prosince 2018 oslavil probošt litoměřické svatoštěpánské kapituly a farář katedrály J.M. can. Jiří Hladík své 65. narozeniny. Při slavnostním obědě, který se konal v Litoměřicích v Biskupském pivovaru, na něj přijal pozvání i litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, dostal pan probošt mj. i marcipánový bilet. Jednalo se o velmi zdařilou napodobeninu skutečného biretu, až se pan probošt dostal do nebezpečí, že by jej mohl zaměnit za skutečný bilet.

Foto: Dominik Faustus

Jubilantovi srdečně gratulujeme k 65. výročí života a vyprošujeme mnoho Boží milosti do dalších let.

Redakce časopisu Zdislava

Setkání varhaníků litoměřické diecéze

V litoměřické diecézi se stalo již tradicí, že se zhruba jednou za půl roku varhaníci setkávají. Tato setkání jsou koncipována buď jako školení nebo jako prosté setkání s volnějším programem, kdy se především diskutuje. Až dosud se tato setkání konala v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích, kde je pro konání takovýchto akcí prakticky ideální zázemí a podmínky. Letos na podzim jsme se rozhodli udělat jistý experiment jako reakci na názor, který zazněl na setkání loňském – konat tato setkání pokaždě někde jinde, aby varhaníci poznali více různých míst, nástrojů a osobností v diecézi. Samozřejmě, že je to organizačně náročnější a výsledek méně jistý především tam, kde nelze počítat s pohodlným dopravním spojením. Proto jsme se po letošní „experimentální“ zkušenosti rozhodli pro kompromis – jarní setkání uspořádat tradičně v Litoměřicích, podzimní pak jinde.

Letos volba padla na Jablonné v Podještědí a své prostory nám nabídli bratři dominikáni ve svém klášteře při zdejší věhlasné bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy. Nutno předeslat, že varhany baziliky jsou nyní ve stavu neutešeném a jejich celková oprava (spíše rekonstrukce) je již nevyhnutelnou nutností. Varhaníci se však uchýlili do velkého refektáře, kde mnohé čekalo milé překvapení – do tohoto refektáře byly umístěny barokní varhany ze zatím opuštěného kostela v nedaleké Dubnici. Nástroj má dva manuály a ani v prostoru podstatně menším, než je dubnický kostel, nezní špatně.

Hlavní osobou setkání byl však P. Zdeněk Angelik Mička OP, který je, jak známo, významnou a nepřehlédnutelnou osobností liturgické a duchovní hudby současnosti. Přišel mezi nás a naše setkání oživil velmi poutavým vyprávěním o svém životě a tvorbě. Třetím a posledním bodem setkání varhaníků litoměřické diecéze v Jablonném v Podještědí byla návštěva malého, ale velmi pěkného novogotického kostelíka patřícího dnes Církvi Československé husitské, kterou zprostředkovala varhanice paní Věra Marie Párysová. Do tohoto kostelíka byly totiž umístěny velmi zajímavé mechanické varhany od nezjištěného varhanáře saského původu a byly velkým překvapením mimo jiné i pro pisatele tohoto příspěvku.

Letošní „experiment“ se tedy ukázal jako vydařený, návštěvnost byla překvapivě vysoká, a to i navzdory méně pohodlnému spojení hromadnou dopravou a snad až neuvěřitelným výlukám prakticky na všech silnicích, které do Jablonného vedou. Nyní tedy máme k přemýšlení námět, kde se bude konat podzimní setkání varhaníků litoměřické diecéze příští rok.

Radek Rejšek

Mrazy udeřily a lidé bez domova opět umírají na ulicích. Přitom by nemuseli. Charita Česká republika pro ně zřizuje síť ubytoven a nocležen, které od prvních mrazivých dnů zvětšují své kapacity.

Lidé nemusejí na ulici mrznout. Víme, jak jim pomoci. Charitní návod pro každého.

Mrazy udeřily a lidé bez domova opět umírají na ulicích. Přitom by nemuseli. Charita Česká republika pro ně zřizuje síť ubytoven a nocležen, které od prvních mrazivých dnů zvětšují své kapacity. Jenže mnoho bezdomovců sem vůbec nepřijde, přestože je situace kritická. Proto apelujeme na všechny, aby nebyli lhostejní a zapojili se do pomoci lidem bez domova spolu s námi.

Charitní azylové domy, denní centra i noclehárny jsou na příchod mrazů každoročně připraveny. Poskytují okamžitou pomoc v podobě teplého pokrmu a noclehu. Pokud se volných lůžek nedostává, nabízejí Charity alespoň možnost přečkat noc na tzv. teplé resp. suché židli – to znamená, že se lidé z ulice mohou uchýlit do místnosti se sociálním zařízením, kde většinou dostanou i polévku nebo čaj na zahřátí a přechkají to nejhorší. V některých městech jsou v provozu vytápěné stany nebo vyhřívané buňky. Jinde testují speciální „iglú“ pro bezdomovce – polystyrenové přístřešky, které zadržují teplo uvnitř. V menších městech a obcích, kde Charita nemá služby pro bezdomovce, spolupracuje s místními úřady – ty mohou často poskytnout postory, kam se lidé z ulice uchýlí. Jedná se například o ubytovny pro dělníky najímané na sezónní práce.

Klíčovým problémem je, aby se informace o dostupných možnostech k bezdomovcům dostaly. Proto vysílá Charita do ulic terénní pracovníky, kteří je vyhledávají a instruuji, kam a za jakých podmínek se mohou obrátit. Na řadě míst zastane tuto funkci Městská policie, o zapojení ale Charita prosí také veřejnost, aby lidé o zařízeních pro lidi bez domova ve svém okolí věděli.

Pomoci můžeme všichni

„Dobré je nasměrovat, případně i doprovázet osobu bez domova do zařízení, které je na pomoc připraveno,“ říká Džemal Gërbani, vedoucí charit-

ního Domova sv. Františka, které se nachází nedaleko hlavního nádraží v Plzni. Na místě je možné člověku bez domova zaplatit nocleh (většinou se jedná o symbolickou částku) nebo se domluvit se sociálním pracovníkem na další pomoci – například se lze finančně podílet na vyřízení nutných dokladů, které bezdomovcům často chybí. Vítány jsou jakékoli příspěvky na sociální služby, které lidem bez domova pomáhají celoročně. Lidé mohou zařízení pro bezdomovce podpořit i materiálně. Vhodnou formou je darování ošacení, lůžkovin nebo trvanlivých potravin. Co naopak Džemal Gërbani nedoporučuje, je darovat bezdomovcům přímo peníze: „Obdarovaný nemusí částku využít způsobem, který mu prospěje.“

Charita vyzývá, aby kolemjdoucí nebyli lhostejní k lidem, které vidí na ulici ležet bez hnutí. Mohou se totiž nacházet v přímém ohrožení života nebo zdraví a nemusí se ani jednat o bezdomovce. „Pokud se venku v mrazivém počasí setkáte s ležícím člověkem, který nereaguje na jakékoli podněty, pomůžete přivoláním záchranné služby, případně policie,“ radí Radima Ivančicová z Domova sv. Terezie v Praze-Karlíně. I ona dodává, aby se lidé nepouštěli do pomoci, na niž nejsou kvalifikováni, a pouze propojili osobu v tísní s vhodným pracovištěm. „Práce s lidmi bez domova přísluší odborníkům – sociálním pracovníkům,“ říká.

Vracet lidi do života

Záchranou života před mrazem, poskytnutím teplé stravy, zimního oblečení a horké sprchy však práce Charity nekončí. „Lidem nabízíme pomoc s řešením jejich tíživé situace, s vyřizováním dokladů a sociálních dávek, hledáním práce a bydlení. Návrat do běžného života však většině lidí bez domova komplikují dluhy a exekuce, které jim vznikly před i během bezdomovectví,“ upozorňuje Iva Kuchyňková, koordinátorka sociální oblasti Charity Česká republika. K tomu Charita provozuje síť 72 odborných poraden, z nichž většina se věnuje dluhové problematice.

„I přes snahu o rozšiřování spektra služeb lidem bez domova víme, že pro některé stále vhodná nabídka chybí. Jsou to například lidé, jimž špatný zdravotní stav neumožňuje pobývat v azylovém domě, ale jiné možnosti nemají. Nebo lidé se silnou závislostí, kteří by potřebovali využívat tzv. mokré azylové domy, které do budoucna mají vzniknout,“ doplňuje analytička Charity Česká republika Martina Veverková. Zároveň zdůrazňuje, že je nezbytné soustředit se především na řešení příčin bezdomovectví. „Všechny uvedené formy pomoci jsou jen řešením akutní situace. Dlouhodobým řešením je pouze a jedině skutečný domov. Proto Charita společně s dalšími organizacemi nepřestává prosazovat zákon o sociálním bydlení,“ dodává Martina Veverková.

Charita provozuje v České republice síť 27 azylových domů pro muže a ženy bez domova. V roce 2017 v nich poskytla zázemí 1 730 uživatelům. Azylové domy provozované sítí místních Charit naleznete ve větších městech, jako je **Brno, České Budějovice, Hradec Králové, Olomouc, Ostrava, Plzeň, Praha a Ústí nad Labem**, ale také například **Beroun, Brandýs nad Labem, Břeclav, Cheb, Osek u Duchova, Otrokovice, Třebíč** či jihočeské **Záblatí**.

K dispozici má Charita také 29 nízkoprahových denních center pro 7 000 uživatelů, 27 nocleháren pro 4 000 uživatelů, 72 odborných poraden a také 89 šatníků. Ke službám sociální prevence patří rovněž 42 charitních domů pro matky s dětmi v tísní.

Charita Česká republika pomáhá rodinám, ženám, mužům i dětem bez ohledu na jejich věk, víru nebo zemi původu. Po celé zemi poskytují organizace Charity Česká republika 826 registrovaných sociálních služeb, 87 zdravotních služeb a 350 služeb jiného druhu. V České republice v roce 2017 Charita evidovala v rámci všech těchto služeb pomoc téměř 145 000 osobám.

Kontakt pro média:

Jan Oulík, tiskový mluvčí, tel. +420 603 895 984
e-mail: jan.oulík@charita.cz

Mladí kamarádi pomáhali potřebným

Prátelství dokáže velké věci. Přesvědčila nás o tom parta osmi kamarádů, kteří se na nás obrátili s nabídkou zapojení se do dobrovolnického programu a pomoci těm, kteří již nejsou schopni nebo nemají síly si pomoci sami.

Ve spolupráci s Farní charitou Litoměřice byla pro dobrovolníky v Domově sv. Zdislavy připravena činnost v podobě vyklizení nepotřebných či nefunkčních pomůcek a nábytku z půdy a kůlny.

Parta mladých křesťanů z různých církví (např. metodisté, adventisté), která vystupuje pod názvem „Nevyměkknem“, se předvedla jako sehraný tým. Jejich práce byla hotova za bezmála dvě hodiny. Ve zbylém času ještě seniorům smontovali několik kusů nového ná-

bytku. Laskavost, ochota a pracovitost se těmto mužům, jejichž věkový průměr byl 24 let, rozhodně nedá upřít.

„Toto sobotní odpoledne ve mně zanechalo nezapomenutelné ponaučení. Společnost je hektická a náročná, ale kdo se nechá vést Bohem, kdo přijme svoji úlohu a pracuje na sobě, chce být lepším člověkem, najde cestu, jak být šťastný,“ řekl jeden z pomáhajících.

Eva Hadašová

Premiéra filmu Moje století

Klientka Domova na Dómském pahorku paní Vlasta Šumová je jednou z protagonistek filmu režisérky Theodory Remundové *Moje století*. V pondělí 5. listopadu 2018 se v kině Lucerna uskutečnila slavnostní premiéra.

Moje století je mozaikou příběhů 25 stoletých Čechů a Slováků ve století naší republiky. Jednou z akterek filmu

je 102 letá klientka Domova na Dómském pahorku paní Vlasta Šumová, kterou celý život provází hra na klavír. Paní Šumová je ve skvělé kondici a pozvání na premiéru s radostí přijala.

V Lucerně ohromila tím, s jakou lehkostí a úsměvem zahrála všem přítomným několik nádherných skladeb na klavír. Film režisérky Theodory Remundové je dvoudílný, po 50 minutách, a v celém rozsahu protkaný hudbou, kterou hrála paní Šumová při natáčení. Slavnostní premiéru uváděla herečka Iva Janžurová. Paní Šumovou do Lucerny doprovodilo několik osob blízkých a zaměstnanců domova pro seniory.

Slavnostní večer se pro všechny přítomné stal nezapomenutelným zážitkem.

Jitka Věrnýchová,
vedoucí Domova na Dómském pahorku

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2019

Zapoj se aktivně do Tříkrálové sbírky, která bude probíhat od 1. do 14. ledna 2019.

Zažij pocit pomáhat ostatním! Najdi v sobě chuť a odvahu a připoj se k dalším deseti-tisícům dobrovolníků, kteří v kostýmech tří králů vybirají příspěvek na charitní služby, které pomáhají seniorům, dětem a lidem ohroženým nouzí.

Staň se třetím králem!

Králové šíří poselství radosti, pozhnutí všem, které navštíví. Čekají tě nachozené kilometry, možná i mrazivé počasí, někdy i odmítnutí, ale především skvělý pocit, že jsi udělal něco pro dobrou věc a zažil něco nového. Poznáš možná nové kamarády, seznámíš se blíž s lidmi z tvého města nebo vesnice kde žiješ.

<https://www.trikralovasbirka.cz/>

**karmelitánské
nakladatelství**

Karmelitánské nakladatelství • Mírové nám. 15, Litoměřice
www.kna.cz • e-shop: www.ikarmel.cz

YOUCAT pro děti

Katolický katechismus pro děti a rodiče. Přehledný souhrn nauky o víře a morálce katolické církve přizpůsobený malým dětem.

240 stran, flexo, 499 Kč

Josef Suchár v rozhovoru s Tomášem Kutilem Zázrak v Neratově

Z monumentálního kostela zbylo jen torzo a v Neratově žilo pár posledních obyvatel. Dnes na toto poutní místo smíření přijíždějí tisíce lidí a Sdružení Neratov dává naději a práci stovkám lidí s hendikepem.

216 stran, vázaná, 329 Kč

Oldřich Selucký Cesta tří králů

Cizokrajná roucha, turbany, velbloudi... Do pokojné krajiny u Betléma přicházejí tři králové. Tisíce lidí uviděly zářivé znamení na nebi – ale jen Kašpar, Melichar a Baltazar se vydali na dobrodružnou cestu za hvězdou. Během putování čelí tito muži nebezpečím na moři i v poušti.

112 stran, vázaná, 329 Kč

Damaris Zehnerová Šťavnatá chuť všednosti

Umíte si vychutnat posvátné chvíle všednodenního života? Zakoušet Boží doteky ve své duši – uprostřed našich každodenních vítězství a proher – je vzácné. A ještě vzácnější je takové chvíle popsat a vzít si z nich to podstatné.

123 stran, brožovaná, 199 Kč

Louis de Wohl Král David

Rýšavého chlapce krásného vzhledu si Bůh prostřednictvím proroka Samuela povolá od stáda, jež jako nejmladší z osmi bratrů pásl pro svého otce. Proslaví se, když jako mladíček porazí neprospěšného obra Goliáše. David ale neprosul jen uměním bojovat. Chce ve svém životě klást na první místo Boha. Není bez hříchu, ale umí se pokorit před Bohem, litovat svých provinění a kát se. Básník i bojovník. Soudce i vrah. Král i Boží služebník.

De Wohl se soustředí na podstatné. Dokonale dává napětí a ovládá umění náhlého střihu. Lahůdka pro literární labužníky.

brož., 328 s., 399 Kč

■ Nešpory v katedrále, Litoměřice, každou neděli

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

■ Koncert, Kamenický Šenov, 13. 12. 2018

Kostel sv. Jana Křtitele, 16.00 hodin. Koncert dětí ze Základní a mateřské školy v Kamenickém Šenově.

■ Poutní mše sv. ke ctí Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 12. 2018

Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12. Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de

■ Adventní koncert, Sloup v Čechách, 13. 12. 2018

Kostel sv. Kateřiny Alexandrijské, 16.30 hodin. Účinkují žáci MŠ a ZŠ Sloup v Čechách.

■ Koncert, Smržovka, 13. 12. 2018

Kostel sv. Archanděla Michaela, 17.00 hodin. Účinkuje dětský pěvecký sbor Smržovčák.

■ Koncert, Mladá Boleslav, 13. 12. 2018

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 19.00 hodin. Účinkují Voices.

■ Koncert, Postoloprty, 14. 12. 2018

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Varhanní koncert, účinkují Aleš Nosek – varhany, Blanka Nosková – zpěv.

■ Koncert, Šumburk nad Desnou, 14. 12. 2018

Kostel sv. Františka z Assisi, 18.00 hodin. Účinkují pěvecké sbory Hlávky a Melodia.

■ Koncert, Třebívlice, 15. 12. 2018

Kostel sv. Václava, 17.00 hodin. Adventní koncert, účinkuje Eva Pilarová, Tomáš Ringel a dětský sbor Ústecké Bambini. Doprovozní slovo Marie Tomsové.

■ Koncert, Šumburk nad Desnou, 15. 12. 2018

Kostel sv. Františka z Assisi, 17.00 hodin. Účinkuje dívčí komorní sbor Harmonia.

■ Adventní koncert, Česká Lípa, 15. 12. 2018

Kostel Svaté Maří Magdalské, 18.30 hodin. České adventní zpěvy 16. století a další.

■ Koncert, Hejnice, 16. 12. 2018

Bazilika Navštívení Panny Marie, 15.30 hodin. Adventní koncert Pěveckého sboru TU Liberec.

■ Adventní koncert, Světlá pod Ještědem, 16. 12. 2018

Kostel sv. Mikuláše, 16.00 hodin. Účinkuje liberecký soubor Capella Rederna.

■ Koncert, Volfartice, 16. 12. 2018

Kostel sv. Petra a Pavla, 16.00 hodin. Účinkuje Musica Braunensis, Česká mše vánoční J. J. Ryby.

■ Koncert, Bílina, 16. 12. 2018

Kostel sv. Petra a Pavla, 16.00 hodin. Adventní koncert Daniela Hůlky.

■ Adventní koncert, Hrob, 16. 12. 2018

Kostel sv. Barbory, 17.00 hodin. Účinkuje dívčí pěvecký sbor Pomněnky a Aleš Stekláč.

■ Adventní koncert, Nový Bor, 16. 12. 2018

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 17.00 hodin. Účinkuje žestové kvarteto Brass Five.

■ Adventní koncert, Ústí nad Labem, 16. 12. 2018

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 17.00 hodin. Účinkuje pěvecký sbor Lindušky, doprovází Lukáš Bedenk.

■ Koncert, Liberec Ruprechtice, 16. 12. 2018

Kostel sv. Antonína Paduánského, 17.00 hodin. Účinkuje Rosex a hosté.

■ Adventní koncert, Mimoň, 16. 12. 2018

Kostel sv. Petra a Pavla, 17.00 hodin. Účinkují Zpěvandule.

■ Adventní koncert, Jeníkov, 16. 12. 2018

Kostel sv. Petra a Pavla. Adventní koncert lidových písní.

■ Adventní koncert, Český Dub, 16. 12. 2018

Kostel Ducha sv., 18.00 hodin. Účinkuje farní sbor z Bělé pod Bezdězem.

■ Adventní koncert, Železný Brod, 16. 12. 2018

Kostel sv. Jakuba st., 18.00 hodin. Účinkují žáci ZUŠ Železný Brod.

■ Koncert, Skorotice, 16. 12. 2018

Kostel sv. Václava, 18.00 hodin. Veřejné vánoční zpívání.

■ Koncert, Velké Hamry, 16. 12. 2018

Kostel sv. Václava, 18.00 hodin. Účinkují dětské sbory Hlávky a Melodia.

■ Koncert, Polevsko, 17. 12. 2018

Kostel Nejsvětější Trojice, 16.00 hodin. Účinkují žáci ZŠ a MŠ Polevsko.

■ Koncert, Krnsko, 18. 12. 2018

Kostel sv. Jiří, 18.00 hodin. Česká mše vánoční J. J. Ryby.

■ Koncert, Liběšice, 19. 12. 2018

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 17.00 hodin. Účinkují žáci ZŠ a MŠ Liběšice.

■ Koncert, Ústí nad Labem, 19. 12. 2018

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 19.00 hodin. Účinkují studenti Gymnázia Jateční ul. Ústí nad Labem.

KŘEŠŤANSKÉ VÁNOCE

www.krestanskevanoce.cz

Na tomto webu si můžete vybrat z vánočních programů kostelů v celé České republice.

ROZSVIŘTE HVĚZDU PRO HOSPIC www.hvezda.prohospic.cz

3. ročník vánoční sbírky na podporu služeb Hospice sv. Štěpána.

Finanční sbírka odstartovala 20. listopadu 2018 a potrvá do konce roku. Za účelem sbírky jsou zřízeny speciální darovací webové stránky: www.hvezda.prohospic.cz. Zde si mohou jejich návštěvníci jednoduše vybrat hvězdu s částkou, která je pro ně přijatelná a zároveň představuje jednu z mnoha každodenních potřeb pacientů. Přispět můžete i běžným převodem prostředků na účet hospice:

č. ú. 1002334359/0800, variabilní symbol 10

ŽIVÝ BETLÉM V LITOMĚŘICÍCH 23. prosince 2018 od 15 hodin

Tradiční Betlémský průvod se vydá z Mírového náměstí v Litoměřicích na náměstí Dómské, kde mohou návštěvníci od 16 hodin shlédnout hlavní část programu - Živou scénu z Betléma.

Po dvaadvacáté pořádá Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích ve spolupráci s litoměřickými farnostmi, se sdružením Adélčin dvoreček a s Bohušovickou scholou.

*Děkujeme našim čtenářům
a spolupracovníkům
za podporu a pomoc
při tvorbě časopisu Zdislava
a
přejeme požehnané
svátky vánoční
a krásný nový rok 2019.*

Redakce

Z dílaře

Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

16. 12.	11:00 - 13:00 hod.	Žehnání zvonu, Liběšice
18. 12.	10:00 - 11:00 hod.	Zasedání konzistoře, Litoměřice
20. 12.	12:00 - 15:00 hod.	Setkání se zaměstnanci biskupství, DDKT
20. 12.	16:00 - 18:00 hod.	Předvánoční setkání s obyvateli Azylového domu, Lovosice
24. 12.	16:00 - 17:30 hod.	Štědrovečerní mše svatá pro rodiny děkanský kostel Vše ch sv., Litoměřice
25. 12.	10:00 - 12:00 hod.	Vánoční bohoslužba, Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
26. 12.	10:00 - 12:00 hod.	Svatoštěpánská slavnost, Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
27. 12.	17:00 - 19:00 hod.	Setkání s přáteli a dobrodinci, DDKT Litoměřice
31. 12.	16:00 - 17:30 hod.	Děkovná bohoslužba, Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
1. 1.	10:00 - 12:00 hod.	Novoroční Mariánská slavnost Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
4. 1.	16:00 - 17:00 hod.	Tříkráloví koledníci, Litoměřice
11. 1.	17:00 - 18:30 hod.	Tříkrálový koncert Domov na Dómském pahorku, LTM

Mons. Martina Davidka, generálního vikáře

15. 12.	14:00 - 18:00 hod.	Účast na otevření památníku, Paseky n. Jiz.
16. 12.	11:00 - 14:00 hod.	Svěcení zvonu, Liběšice u Žatce
17. 12.	10:00 - 14:00 hod.	Setkání biskupa s vedoucími center, LTM
18. 12.	10:00 - 11:00 hod.	Zasedání konzistoře, Litoměřice
20. 12.	12:00 - 14:00 hod.	Oběd se zaměstnanci, Litoměřice
22. 12.	16:00 - 17:00 hod.	Bohoslužba, Rybářské nám., Litoměřice
23. 12.	10:30 - 11:30 hod.	Bohoslužba, Levín
24. 12.	16:00 - 17:00 hod.	Bohoslužba, Levín
24. 12.	21:30 - 22:30 hod.	Bohoslužba, Velké Žernoseky
24. - 25. 12.	23:00 - 00:00 hod.	Bohoslužba, Libochovany
25. 12.	08:00 - 09:00 hod.	Bohoslužba, Terežín
25. 12.	10:30 - 11:30 hod.	Bohoslužba, Levín
25. 12.	15:00 - 16:00 hod.	Bohoslužba, Velké Žernoseky
26. 12.	16:00 - 19:00 hod.	Účast na koncertě, Modlany
30. 12.	08:00 - 09:00 hod.	Bohoslužba, Terežín
30. 12.	10:30 - 11:30 hod.	Bohoslužba, Levín
30. 12.	15:00 - 16:00 hod.	Bohoslužba, Velké Žernoseky
1. 1.	08:00 - 09:00 hod.	Bohoslužba, Terežín
1. 1.	10:30 - 11:30 hod.	Bohoslužba, Levín
1. 1.	15:00 - 16:00 hod.	Bohoslužba, Velké Žernoseky

Diář aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2018 vychází pět čísel
- cena 1 ks je 30 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek (davidek@dltm.cz). **Výkonná redaktorka:** Magdalena W. Dvořáková (zdislava@dltm.cz). **Redakce:** Dominik Faustus (faustus@dltm.cz).

Grafická úprava: StudioLinka. **Tisk:** Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

**Slavnostní bohoslužba na poděkování
za 70 let života, 10 let biskupské služby
a 45 let kněžství biskupa Jana Baxanta**

20. 10. 2018, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice

Foto: Dominik Faustus a Milena Davidková

Vánoční výzdoba oltáře
v kostele sv. Mikuláše v Mikulášovicích

Foto: NPÚ, ú.o.p. v Ústí nad Labem